

Fecske



HÚSVÉT A FELTÁMADÁS FÉNYÉBEN

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják élnek.” Jn 5, 25

A húsvét a keresztyén világ egyik legnagyobb ünnepe, Jézus Krisztus feltámadásának az ünnepe. Mi református keresztyének a húsvétot tekintjük valójában a „halottak napjának”. Ezért mostani húsvéti írásunkban az egyik legvitatottabb és legnehezebb témát járjuk körül, a Szentírás tanítása alapján. Ez pedig a feltámadás kérdése.

Felmerül a kérdés, hogy lehetséges-e az, amit a fent idézett bibliai vers állít? Lesz olyan idő, amikor a halottak meghallják Isten Fiának a szavát és feltámadnak? Elmondható-e erről az időről, amelyben mi élünk, hogy a halottak hallják Isten Fiának szavát? Az egész Szentírás legnehezebb kérdései közé tartoznak ezek. Nemcsak a Szentírás embereit gyötri ez a kérdés, a mi kérdéseink is ezek. Talán úgy is mondhatnánk, hogy életünk létkérdéséről van szó. Nemcsak temetési szertartások alkalmával, a koporsó mellett állva foglalkoztat, amikor mások fájdalmában osztozunk, hanem egész életünket betölti ez a kérdés. A halállal szinte naponkénti találkozásunk van. Betegségek és fájdalmak gyötörnek, amelyek mind-mind a halál előhírnökei. Akár akarjuk, akár nem, szembetaláljuk magunkat vele. Érezzük, hogy testünkben hordozzuk a halál csíráját. Meg kell döbbennünk, ha arra gondolunk, hogy mindenünkre a halál ütötte rá a maga pecsétjét, s mindent és mindekit elszakít tőlünk, azt is, aki kedves nekünk. Egyetlen egy biztos dolog van az életünkben: a halálnak a ténye. Mindenre találunk valamilyen magyarázatot, csak éppen a halál előtt állunk tehetetlenül. Magát a feltámadás kérdését sem tudjuk megérteni. Csak kételkedünk benne.

Igazából nem is arra van nekünk szükségünk, amit mi mondhatunk a halálról és a feltámadásról. Van illetékesebb is, aki szólhat ebben a kérdésben. És ez az, aki maga már megjárta azt az utat, amely még előttünk van. Legyőzte a halált, amelyik nekünk a legnagyobb ellenségünk. Ebben az igében az szólít meg minket, aki ezen a nehéz úton segítségünkre akar jönni: aki a halálból az életre akar vezetni. Az a Krisztus áll meg ezen az ünnepen is közöttünk, aki elmondhatta magáról: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él.” (Jn 11, 25) Jézus a földbe vetett gabonamaggal szemléltette a halálnak és a feltámadásnak titkát. Az őszele a föld mélyébe vetett gabonamag elrothad, és tavasszal kihajt belőle az új növény. Vele is ugyanez történt. Nagypénteken elvetette Isten őt a föld mélyébe. Meghalt, és három nap múlva dicsőségesen feltámadt ugyanabban a testben, amelyet megfeszítettek. Isten majd a vetés idején, amikor életünk lejár ezen a földön, a markába vesz és elvet a föld mélyébe. Ott elrothadunk, porrá leszünk. De tavasszal, majd az utolsó ítéletkor,

amikor Jézus Krisztus ismét eljön erre a földre ítélni elveneket és holtakat, ezt a porrá lett embert feltámasztja, és beveszi a maga örökkévaló országába. Miképpen fog ez megtörténni? Lehetséges-e, hogy a porrá lett ember ismét életre keljen? Ezekre a kérdésekre nem tudunk megfelelni. A hívő ember csak egyet tud mondani: Istennél semmi sem lehetetlen. Nála a lehetetlennek tűnő kérdések is lehetségesek lesznek. Az az Isten, aki egyetlen szavával létre tudta hívni ezt a világmindenséget, aki fenn tudja tartani és igazgatni a teremtett világot, aki fel tudta támasztani az Ő egyszülött Fiát a halálból, miért ne támaszthatna fel minket is? Igénk úgy beszél Istenről, mint aki mind ez ideig munkálkodik. A mi megtartatásunkon munkálkodik. Így is mondhatnánk: előkészít a feltámadásra itt a földön. Nem tudjuk miképpen lesz a halottak feltámadása. Csupán annyit tudunk, hogy Jézus Krisztust feltámasztotta Isten a halálból. Ezt a feltámadt Krisztust emberek látták. Hitetlen támasok győződtek meg arról, hogy valóban az a Krisztus áll előttük, akinek a megfeszítését szemlélhették. Nem célunk, hogy a hitetlen embereknek fejtegyük a feltámadás titkát. Szem nem látta, fül nem hallotta dolog ez. Csak hittel lehet hozzá közelíteni.

Nem tudunk felelni arra a kérdésre, hogy miképpen lehetséges a halottak feltámadása, de bizonyosságot tudunk tenni arról, hogy az anyaszentegyház közösségében, a feltámadott és ma is élő Krisztus testében megtapasztaltuk az Ő új, örökéletre támasztó erejét. Mi az anyaszentegyházban minden istentiszteleten tanúi vagyunk a bennünk munkálkodó Krisztusnak. Lehetséges az, hogy a halottak meghallják Krisztus beszédét, és átalmenjenek a halálból az életbe? Igen, lehetséges. Húsvétkor mint haldokló és halott emberek megyünk az Isten házába, és úgy távozunk el, mint akik megmenekültek a kárhozatból, a halálból. Jó lenne, ha a mostani húsvéti ünnepek alkalmával is minél többen megtapasztalnánk ezt a csodát.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok Istentől Áldott Húsvéti Ünnepeket olvasóinknak és közösségünk minden tagjának!

Orosz Attila



V I S S Z A P I L L A N T Ó

AZ IZIDA HÍREI

„Barátom! Te sohasem vársz el tőlem túl sokat. Boldog vagy, ha sikert érek el, de kudarcaim sem változtatnak meg. Megadsz nekem minden segítséget, ami csak tőled telik - de még ennél is fontosabb, hogy itt vagy nekem.”

Wendy Jean Smith

Igen a barátság!

Tekintettel arra, hogy az Izidában a tagok, mint egy nagy közösség éli mindennap az életét, egymás között nem kéri egymás segítségét, hanem szükség esetén önként ajánlják fel egymás között a tagok. Tehát mondhatjuk, hogy mindenki barátként látja a másik szükségét, látja, ha valami nincs rendben, és azon van, hogy mielőbb segíthessen a barátjának. Nagy szüksége van tagjainknak ilyen barátságra, ugyanis mindig jól jön egy jó barát, aki kezdeményező és nem várja meg, amíg kérnek tőle, magától cselekszik. Sokat emlegetjük, hogy az igazi ba-



rátra ez jellemző: mindig szeret, és ha baj van, elsőnek érkezik, hogy segítsen. Sajnos a barátság fogalma az idők folyamán megkopott, veszített az értékéből. Manapság, nagyon könnyen dobálóznak hogy egy-két napos ismeretség után barátoknak nevezzük egymást. Mi 10 éve egymás mellett jóban, rosszban igazi társak, barátok vagyunk az Izidában. A mi szoros kapcsolatunk, az egymás iránti tiszta őszinte ragaszkodásunk, példája annak, hogy milyenek kéne lenni egy igaz barátságnak. A feltétel nélküli szeretet, amire igen nagy szükségünk van egy ilyen egyesületben, ami képes arra, hogy több személyt igaz baráttá, egy lélekke fonjon össze, hogy mindig teljesen elfogadjuk egymást olyannak amilyenek vagyunk. Sajnos előfordult, hogy két ember egy érzelmi kötődésben élt, és meg voltak győződve arról, hogy az egy jó barátság, pedig nélkülözötte a másik felé való szolgálatot és önző érzelmek kielégítését szolgáljon. Mitől váltunk



testvérekké vagy barátokká, hogy vigasztalást és bátorítást adunk egymásnak és azt erősítettük egymásban, hogy nincs az a nehéz helyzet, amiben ne számíthatna egymásra. Igen, attól váltunk igazi barátokká, amikor azt tudtuk adni egymásnak, amire a másiknak az adott helyzetben a legnagyobb szüksége volt. A barátság az a szívben dől el, a szív szándékán múlik, a szívükben megvan az a hely egymásnak, amit más nem tölthet be. Minden nap a foglalkozásokon felcsillannak a barátság igazi jelei. Együtt dolgozunk, tanulunk, segítő kezeket nyújtunk egymásnak. Március folyamán minden nap voltak foglalkozások, kézműves műhelyeink, színjátszóink és a kis konyhácskánk működött, ahol már húsvétra készültünk. Verseket tanultak a gyerekek a locsolkodáshoz, Kollár Ilona Kishegyesről pedig a tojásfestés technikáit ismertette velünk.

P.J.



A KATICABOGÁR HÍREI

Az egyesület nem tett az elmúlt időszakban a farsangi felvonuláson kívül semmi látványosat, de készül a Falunapra, ápolja testvérszervezeteivel való kapcsolatát, szervezi a velük való találkozásokat. Sajnos a nagy nincstelenség és kilátástalanság rányomta a pecsétjét a munkára, mivel sokan reménytelenek, elvesztették optimizmusukat, hogy vidékünkön, újból derűs napok fognak járni. Ez mellett azért kitartóan pályáznak különböző alapoknál egy kis anyagi segítségért tevékenységükhöz.

P.E.



A NYUGDÍJAS EGYESÜLET HÍREI

Annak ellenére, hogy megsaporodtak a kerti munkák, a nyugdíjas egyesület vezetősége nem hanyagolja el munkáját, amit a tagsággal szemben vállalt.

Tavalyi aktivitásaik eredményén felbuzdulva, az idén a tagság a tavalyi 290-es létszámból elérte a majdnem 220-at, ami azt jelenti, hogy sokan szeretnék kedvezményeket kihasználni. Az idei első akcióban a tüzelő részletre való vásárlásban 50 tag vett részt. Új akcióik közé tartozik majd, a harmadik kor informatikus fortélyokkal való megismerkedése, ez után a Vöröskeresztrel való közös egészségszűrés a tagság számára évente kétszer, ami anya-

gi költségeire közösen pályáznak. A tagság számára lesz majd egy kirándulás is szervezve, de itt a terv is még a tervezési fázisban van.

Ki kell hangsúlyozni, hogy a kedvező biztosítás meg tudná könnyíteni a hozzátartozóknak, legalább az anyagi terheket, idős, de biztosított családtagjaik elvesztésekor. Sajnos ebben a krízises világban nagyon fontos segítség, tudva, hogy az elveszett személyt már senki és semmi sem pótolhatja.

A KOMASZÁCIÓRÓL

Még mindig nem lehet sokat és bővebben tárgyalni, arról, hogy mi is lesz a komaszációval, vagyis utána, de el kell végezni, mivel a tulajdonviszonyok a mezőgazdasági földterületekkel kapcsolatban sajnos nagyon rendezetlenek. A törvény a jogtalanul végrehajtott államosítások utáni kártérítések végrehajtásához előírja, hogy csak a rendezett vagyoni helyzetek mellett lehet a károksultakat kielégíteni. Itt most elég komoly munka vár a határrendezőkre, mivel a volt szövetkezetek, nem azt a földterületeket adták vissza a kilépő tagoknak, amikkel beléptek. A föld megvan, de, hogy hol és kié, miért meddig, és hogyan, azt most senki sem tudja megválaszolni. Az 1959-es határrendezés erre sajnos nem ad választ. Így most, nagyon sokan félve tekintenek e sorsdöntő, életüket meghatározó döntések elé. Mi lesz az ő földjükkel, amibe beleadtak apait-anyait, hogy a sors borzadalmait túléljék, de az utódokra is szeretnének gondolni, mert, hát egyetlen biztos dolog, az a föld, ami akár milyen körülmények

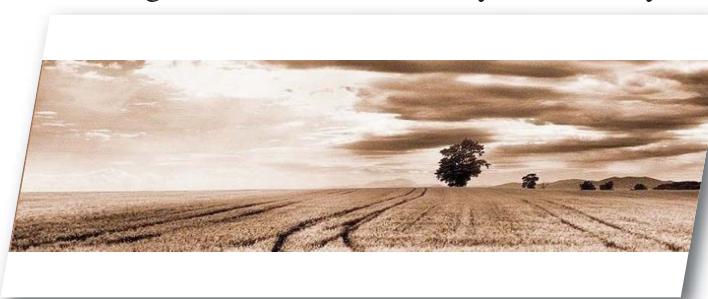
között etet, éltet minket, biztosítja a túlélésünket, jövőnket. A határban kb. 5.200 ha megmunkálható földterület van. Ebből eddig megélhetett a falu népe, így, vagy úgy, de ma miután a vörös kolektivizáció, majdnem kiirtotta a parasztságot, most a globalizáció fenyeget ugyanilyen sorssal, de helyébe nem ígér más, jobb életlehetőséget, a nép fél tőle és nem bíz benne. Pedig szükség van rá! Becsületesen!

Sokan viccesen, keserű szájjal azt mondják, hogy a komaszáció szóból megértik a koma részt, vagyis akik az intézőkkel komák, azok jól járnak, de a többiekkel mi lesz, arra gondolni sem mernek. Sokan szeretnék, ha lehet, maradjon meg az eddig művelt földjük, a határ több részében, mivel a tradíció azt mutatja, hogy, ha az egyik nem terem jól, a másik valamennyire fedezi. Igaz a mezőgazdaságban a pozitív nulla is már jó eredmény.

A vetések még igazában nem kezdődtek el, a meteorológia nem kedvez, de mivel Húsvét, de Szent György nap előtt dörgött, villámlott, a monda szerint a kapások jó termést ígérnek.

Ja, és nem lehet eléggé kihangsúlyozni, mivel a befektetések a mezőgazdaságban sokszor több évre szólnak, de nem hozzák meg mindjárt gyümölcsüket, a földművesek a mindenkor hatalomtól egy biztonságos, előrelátható, nem kizsigerelő, parasztsanyargató agrárpolitikát követelnek.

csibe



A HELYI KÖZÖSSÉG HÍREI

A hótakaró és a zord időjárás elmúlása számos feladatvégzésre, megoldásra biztosított teret számunkra, melyeknek elvégzéséhez haladéktalanul hozzáfogtunk. Ígéretünkhöz híven elhárítottuk a közvilágosítás hiányosságait (elsősorban a kieső utca részek: a Bolmán, a Lenin, a M.Titó), valamint a kiegészített égők is kicserélődtek, természetesen továbbra is várjuk az esetleges hibák bejelentését. Mivel elsődleges célunk, településünk karbantartása és szépítése, több helyszínen is megkezdődtek a munkálatok:

- Központunk szebbé varázslását az egyház és a „kioszkok” közti, bebokrosodott, elszemetesedett részen kezdtük. A cserjék és bozótok eltakarítása után (ami már megtörtént), következnek a földmunkálatok, a terep egyengetése valamint a nem oda illő tárgyak elszállítása.

- Az Eko kutat is próbára tette a kemény fagy, ez okból kifolyólag megtörtént a sérült és hiányzó csempék pótolása, valamint a mechanikai részek meghibásodásainak elhárítása és az alsó talpazat újrafestése.

- Tevékenységeinket a meglévő piactér melletti tér takarításával folytattuk, több pótkocsi hulladék került ez által a megfelelő helyre. Terveink szerint az áprilisi hónap folyamán kezdődnek meg a munkálatok, melyek keretein belül parkolók és eladási területet szeretnénk biztosítani az elárúsítóknak, vásárlóknak, ezáltal átjárhatóbb és akadály mentesebb közlekedési feltételeket a járművezetőknek (gondolok itt természetesen a piaci napok alkalmával kialakuló közlekedési „dugókra”).

- A lakatlan házak előtti esővíz elvezető árkok és hidak pucolására is sor került, ezzel párhuzamosan a szemetes



kosarak is átestek a megszokott tavaszi felújításon - azaz a festésen és „vasaláson” (az erejükkel nem bíró egyének által okozott alakelváltozások kialakulásán).

- Az önkormányzatunk együttműködésével alkalom jött létre egy nagyon fontos és indokolt gyalogjárda kibetonozására Szeghegy (Lovtyenác) és Bácsfeketehegy között, amivel megoldódott a két település közti gyalogos és kerékpárforgalom.

- Közvállalatunk sikeresen pályázott a Nemzeti munkaügyi hivatalnál: közmunkákra, három hónapon keresztül 5 munkást alkalmazhatunk – folytatódhat a temetők bozót-talanítása, rendezése valamint az út alatti áteresztők iszap-talanítása.

Beszámolom végén, szeretném kihasználni az alkalmat: Kellemes Húsvéti ünnepeket kíván a Helyi közösség.

Juhász A.

„A falu legszebb háztájéka”

A pályázat folyó év **2012.06.06.**- ig tart.

Ezen pályázaton résztvevő nyer minden bácsfeketehegyi lakos háztájéka (értsd: házak előtti terület karbantartása, rendezettsége, tisztasága, gondozottsága).

Ennek értelmében a személyes be-nevezés nem szükséges, viszont megtehető fényképek formájában a HK részére címzett borítékban. Akinek pedig van internet elérhetősége, az megteheti elektronikus formában is a mz.feketic@gmail.com villámposta címre. Kérjük, a levélben csatolt képek mellé tüntessék fel elérhetőségüket is.



Eredményhirdetésre a VIII. bácsfeketehegyi falunap és a IX. bácsfeketehegyi meggynapok keretén belül kerül sor.

TÁRGY: Versenypályázat

HELYSZÍN: Bácsfeketehegy

RÉSZTVEVŐK: Mindenki ki gondolni szeretné háza tájékát

Első helyezet nyereménye: Fűkaszázó
Második helyezet nyereménye: egy éves ingyenes szemétkihordás, zsák formájában (4 zsák havonta)

Harmadik helyezet nyereménye: vásárlási utalvány a bácsfeketehegyi virágüzletek egyikében 2.500,00 dinár értékében.

Címünk: Helyi Község, Testvériség utca 30, 24323 Bácsfeketehegy

Az elbírálást az erre az időszakra kijelölt bizottság végzi, helyszíni értékelésekkel.

Óvd és tartsd tisztán környezetet !

VERSMONDÓ RENDEZVÉNYEK 2012 ELSŐ FELÉBEN



Arcok üveg mögött

VERSfordítások VERSmondó VERSenye

2012. április 21., Bácsfeketehegy



A Vajdasági Magyar Versmondók Egyesülete 2012. április 21-én megszervezi a műfordítások III. vers- és prózamonddó versenyét. A nemzeti versenyen gyermek-, ifjúsági- és felnőtt kategóriában lehet indulni, egy benevezett művel – a világirodalmi próza és líra magyar nyelvű fordításaiból. Alsó korhatár 8 év, felső korhatár 99 év.

A találkozó helyszíne és időpontja: Bácsfeketehegy, Művelődési Otthon (JNA 24.), 2012. április 21., délelőtt 10.00 óra.

A nevezési díj 300 dinár.

Érdeklődni Barta Júliánál a 024/738-003-as telefonszámon lehet hétköznapiokon 19-21 óráig.

Jelentkezési cím: Barta Júlia, Lenin u. 29., 24323 Bácsfeketehegy, vagy a bartatenyi@gmail.com és vmve.versmondo@gmail.com e-mail címek. Kérjük a következő információkat feltüntetni: név, életkor, pontos lakcím, telefonszám, valamint a vers, illetve próza címe és szerzője.

Jelentkezési határidő: április 11.

„Falusi krónika”

IV. Országos és határon – túli vers- és prózamonddó találkozó

**VAJDASÁGI ELŐDÖNTŐ,
2012. május 19., Bácsfeketehegy**



A Zala Megyei Közművelődési Intézmény a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületével együttműködésben felmenő rendszerű vers- és prózamonddó találkozót hirdet a régióban és a határon túl élő előadók számára, négy életkori kategóriában, hat korcsoportos felosztásban.

A találkozó témája a falusi, vidéki élet. E tárgykörön belül lehet a munka, szerelem, szokások, hagyományok, táj, szülőföld, természet, ünnep, hagyomány stb. Jelentkezni az e témával foglalkozó művekkel lehet – a teljes magyar irodalomból, kortárs vagy klasszikus művekkel. Örömmel fogadjuk a régiókban született irodalmi alkotásokat, vagy az ide kötődő, itt élő vagy innen elszármazott költők, írók műveit, ám ez nem nevezési kritérium.

A jelentkezőknek egy művel kell készülni, ez lehet vers vagy bármilyen prózai alkotás; novella, vagy regényrészlet is. Az előadni kívánt mű időtartama lehetőleg ne haladja meg az **5 percet!**

A vajdasági elődöntő helyszíne és időpontja: Bácsfeketehegy, Művelődési Otthon (JNA 24.), 2012. május 19., délelőtt 10.00 óra.

Nevezési díj: 300 dinár.

Jelentkezési határidő: május 5.

Jelentkezni és érdeklődni lehet Barta Júliánál (tel.: 024/738-003, cím: Lenin u. 29., 24323 Bácsfeketehegy), vagy Hajvert Ákosnál (tel.: 069/3050966, e-mail: vmve.versmondo@gmail.com).

Bővebb információ Török Károlyné Miszori Marianna művészeti szakreferenstől kérhető (tel.: +36/304427681, +36/204029491, e-mail: mmiszi@yahoo.com és torokne.mariann@zmki.hu).

Szakmai partnerek:

Magyar Művelődési Intézet és Képzőművészeti Lektorátus – Budapest

Magyar Versmondók Egyesülete Magyarország – Budapest

Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet – Lendva, Szlovénia

Vajdasági Magyar Művelődési Intézet – Zenta

A MÚLT ÉS A JELEN

Így tavasztájára a gondos őseink kizavarták az istállóban, vagy az eresz alatt meglapuló fecskefészkekből az ott randalírozó, fészket foglaló verebeket, mert majd jönnek a fecskék. Szerették a fecskét a ház körül, még akkor is ha a gazdaasszonynak sokat kellett takarítani a gangot.

Áprilisban mi gyerekek lestük az eget ki lát hamarabb fecskét, vagy véletlenül gólyát, mer abból mindig kevés volt, de a „gólya - gólya vaslapát...” mindig jó móka volt.

Évek óta mind kevesebb fecskét látunk mifelénk, igaz istálló is kevés van.

Örömünkre az utóbbi időben mind több gólya röpköd felettünk. Valahol felénk fészkelnek. Egy gólya család, csak a jó ég tudja miért a színház központi fűtés kéményét kedveli legjobban ezen a világon, mi pedig a fűtésszezon eljöttével sajnálkozva ugyan, de lelökjük fészkeiket, mert fűteni kell.

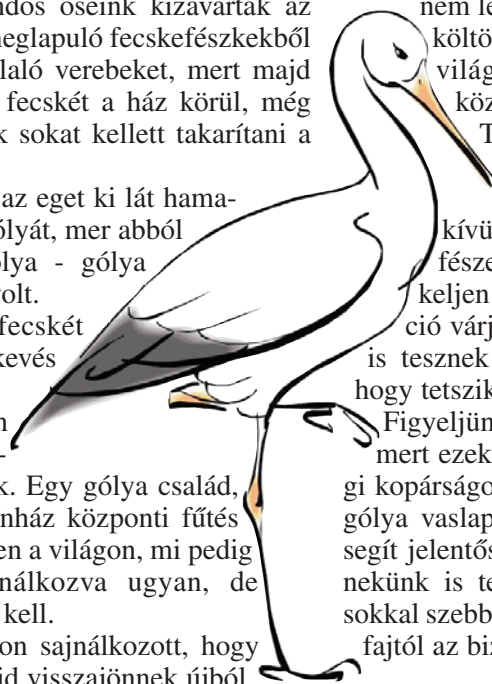
A múltkoriban Szarka Éva azon sajnálkozott, hogy jönnek majd a gólyák, s ha majd visszajönnek újból,

nem lesz fészkeik és még képesek lesznek máshova költözni. Az tényleg szörnyű volna, mert ebben a világban megtiszteltetés ha a természet a közelünkbe férkőzik.

Török Károly és Raseta Szlóbó /Rašeta Slobodan/ vállalták, hogy igaz még nem raktak sohasem gólyafészket, a családi fészken kívül, mint mondták, másfajta sem, de olyan fészektartót szereltek a kémény tetejére, hogy ne keljen őszre újból fészket rongálni. A jóképű kreáció várja a gazdákat. Ha minden igaz még gallyakat is tesznek bele, mi pedig csak reménykedni tudunk, hogy tetszik majd nekik az új lakóhely.

Figyeljünk oda a környezetünkben található fészkekre, mert ezek az élővilágunk részei, melyek nélkül sivatagi kopárságot hagyunk örökségbe. Lehet, hogy a „gólya-gólya vaslapát, hozzá nekünk kisbabát” mondóka nem segít jelentősen növelni a népszaporulatunkat, mert ezért nekünk is tenni kell valamit, de hogy a környezetünk sokkal szebb lesz a gólyáktól, fecskéktől és a többi madárfajtától az biztos.

Bojtos B.



„Húsvéti nagytakarítás”

Kishegyes községben az elmúlt évek alatt hagyománnyá váltak a VMSZ szemégyűjtési akciói. Két hete Kishegyesen, március 31.-én, pedig Bácsfekethegyen gyűjtötték a szemetet, amelyen

részt vettek a VMSZ helyi, tartományi és köztársasági képviselőjelöltjei, a Helyi Közösség munkatársaival és a környezetvédő lakosokkal együtt.

Az akciónak nevet is adtak „Húsvéti nagytakarítás”.

Az összegyűlteket Ifj. Juhász Bálint a VMSZ párt tartományi egyéni jelöltje, Juhász Attila Bácsfekethegy Helyi Közösségének Titkára üdvözölte, majd a kiosztott védőkesztyűkkel, és

szemeteszsákokkal megindultak a falu utcáin.

A takarítás végére 3 pótkocsi szemet gyűlt össze, ami igen csak soknak számít, hisz mindezt a főutcáról, és a rácsatlakozó mellékutcaiból szedték össze.

A megtisztított utcahosszak, elérik a 27 km.

Juhász Attilától megtudtuk, hogy az akció nem fejeződött be, árpilis folyamán a Föld Napja alkalmából a többi utcát is meg fogják tisztítani.

fekete h.



Mezőőr jelenti!

A téli hónapok multával szembesültünk mit hagyott maga után a fagyos tél. Sokaknak a határban levő, védtelen terepen fagyott el a gyümölcsfája, másoknak a szőleje. Nem ilyen nagymértékben, de a kertekben is fagytak el gyümölcsfák.

Jól haladnak viszont a földművelők, a hóolvadás után megkezdték már a műtrágyaszórást, a földek előkészítését a vetéshez.

Tavasz érkezével, sajnos megint találkozhatunk juhterelő nomádokkal a földeken, most terelik délre az állatokat, és nem kímélik a már javában zöldellő búzatáblákat. Ha ilyent látunk, Garai Péter mezőőrt kell hívni a 064/ 551 94 73 telefonszámon.

Ám tavasszal mindenki optimistább, még a Mezőőrünk is. Tőle tudjuk, hogy a lakosság nagy része, kitakarította már a házak előtti árkokat, vagy tette rendbe a házak előtti területet.

Örök érvényű tűzgyújtási tilalom most is él a községünkben, sokan ezt nem veszik figyelembe, - dacolva akár a sokezes büntetéssel is-, begyűjtják tarlóikat, árokpartokat. Ezt a törvény bünteti, a mezőőrnek pedig kötelessége felettesei felé ezt jelenti, ami komoly büntetést hoz magával. Nem beszélve az otthagytott tüzekről melyek akár kertjeinket, házainkat is veszélyezteti.

fekete h.

OLVASÓI ÍRÁS

A FÉLELMEKRŐL MÁS SZEMSZÖGBŐL

Legelőször is szeretnék köszönetet mondani a Fecske havilap minden munkatársának és mindenkinek, aki bármilyen módon hozzájárul a fennállásához. Mi emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy minden ami körülvesz bennünket magától érthetődő dolognak tartsuk, sőt még igyekszünk hibákat keresni ott is, ahol nincsenek, ahelyett, hogy örülnénk a jónak. Isten áldását kívánom a Fecske minden munkatársa életére.

A „Mindennapi félelmeink” című cikk váltotta ki bennem azt a vágyat, hogy én is tollat ragadjak. Sajnos Zsófiának szinte mindenben igaza van a leírtakban. A körülöttem élő emberek élete valóban tele van különféle rettegetésekkel. Abban is egyet értek, hogy „... a leg-szerencsésebbek azok, akiknek megtántoríthatatlan hitük

egészségi téren, de a kapcsolatok, házasságok is, ha betöltjük az Ő feltételeit.

A második dolog amivel nem értek egyet az, az, hogy „senki sem köteles másoknak alárendelni magát”. Istennek rendelései vannak afelől, hogy ki-kinek, milyen módon tartozik engedelmességgel, úgy a munkaadó-munkás kapcsolatban, úgy a házasságban. Persze szól az Ige a felettesek kötelességeiről is. Sajnos a mai világban már régen fittyet hány az emberiség ezekre az ősrégi törvényekre. Ennek a gyümölcse érett be, és sajnos mindig rosszabb az életminőség. Pedig ha a hétköznapijainkat úgy élnénk meg, ahogy a mi Urunknak tetszik, akkor bizalommal járulhatnánk mindenkor az Ő kegyelmi királyi trónszéke elé, és joggal várhatnánk a választ a



van Istenben”. Két dologban szeretném kinyilvánítani a nem-egyetértésem, nem kérkedve és okoskodva, hanem Istennek hálát adva azért, hogy megismertem azt a fajta nyugalmat és békességet és biztonságérzetet, amit az Őbenne való hitemen keresztül élek meg. Az első az, hogy az ember nem függetlenségre teremtett, hanem a Teremtőtől való függőségre. Sajnos már az első ember-pár ez ellen fellázadt és egy rossz döntéssel a sátán ravaszságára meginogva, tudatlanul de mégis önként az élete fölötti uralmat átadta a gonosznak. Mint a bibliában szereplő tékozló fiúnak, nekünk is lehetőségünk van mindannyiunknak a saját életünkre nézve ezt az állapotot helyre állítani, ha őszintén elismernénk Ő előtt az, hogy szükségünk van a bűnbocsánatra, és megkérnénk, hogy legyen Úr az életünkben (Jelenések könyve 3. 19-20). Egy ilyen döntéssel, az Ő kegyelme és gondviselése által az életünkben helyre állhat a harmónia, akár az anyagi,

kéréseinkre.

Az ige szerint, aki fél, az nem tapasztalta meg azt a szeretetet, amellyel Isten tud szeretni (János 1. lev. 4.18). Ez a szeretet önzetlen és adni szeret. Ő soha nem ígért olyat, hogy probléma, gond nélküli életünk lesz, hanem a zsoltáíró szerint minden bajból ki fog segíteni bennünket, ha teljes hittel, semmit nem aggódva rá támaszkodunk, kételkedés nélkül.

Egy nagyon kedves Református ének pár sorával fejezem be gondolatmenetemet: „... ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr, megfejtí önmagát!”. Kedves olvasó, ezért kérek „ne légy hitetlen, hanem légy hívő” és „Ne félj, csak higgy!”.

G.K.

AZ UTOLSÓ LÁNCSZEM

Szeretnék még egyszer visszatérni a legismertebb gyümölcsünkhöz, a meggyhez, pontosabban ennek a feldolgozásához. Legnagyobb értéke a szemenként magozott meggynek van különösen, ha a fagyasztás vibrátoron történik. A magozásra egy megoldást bemutattam 2010 áprilisában megjelent FECSKÉBEN. A meggy lezúzását és a magok kiválasztását elvégezhetjük egy házilag készített centrifugában (szeparátorban), (FECSKE 2008. április) így tökéletes alapanyagot kapunk cefrekészítéshez, lekvár főzéshez. Ha azonban tiszta rostos meggyzörpöt, vagy meggybort akarunk készíteni a zúzalékból ki kel választani a meggynek a köpenyét (héját), ami enyhén kesernyés ízű és minden kemény húszárványt (nem beért meggysemek). Ehhez a munkához passzírozó készülék szükséges.

Ha csak néhány litert akarunk készíteni a munka elvégezhető nagyanyáink rádiuszos aljú paradicsompaszírozójával. Nagyobb mennyiségre a kereskedelem borsos áron kínál rozsdamentes anyagból csillogó villogó készülékeket, áruk 2-4 ezer euró. Ezért döntöttem úgy hogy egyedül készíték egyet.

Házilag készített passzírozó gépet először a Becskei családnál láttam Bajsán. Ők a gyümölcstermesztés mellett bérfőzéssel is foglalkoznak. A beérkező cefréket a kazánba töltés előtt mindig átengedik egy passzírozó készüléken. (szita 8mm-es furatokkal) Ij módon kiszűrnek mindent, ami csak rontaná a pálinka minőségét. Kiválasztódnak a magok, kocsányok, levél és ágdarabok, de előkerült már zsebkendő, mosogatószivacs, rongydarab és mobiltelefon is.

A készülék nagyon egyszerű, mindenki, aki szeret barkácsolni, könnyen elkészítheti. Fő alkarreszei: két koncentrikusan egymásba helyezett cső (2-3), aminek a közepén egy becsapágyazott tengely, forog (4). A belső cső a szita. Elkészíthető perforált rozsdamentes lemezből, amit megöngyölítenek és hosszába végig hegesztenek. Találtam két vállalkozót is, aki le tudta volna gyártani, 1-1,5mm vastag lemezből 2mm-es furatokkal. Az árajánlat 16-25 ezer dinár volt, ezért döntöttem a fúrás mellett. Vettem két különböző átmérőjű városi szennyvízelvezető műanyag csövet. A belső (3) átmérője 200mm, ebből lett a szita. Asztali fűrőgépen a cső palástjába 2mm-es furatokat készítettem kb. 18 ezret. (A türelem lyukat terem.) Külső palástnak használtam a vastagabbat, átmérője 315mm (2). A tengely (4) háromnegyed colos cső. Palástjához három-három darab 10mm-es csavar van hegesztve, ezek viszik át a forgómozgást az L-acél és a lapos acél közé befogott törlőgumira (5). A 10-es anyákkal beállítható a pontos átmérő, úgy hogy a gumik egyenletesen töröljék a szita belsejét. A váz (1) 60x60 mm-es hidegen hajlított zárt szelvényű négyzetacél. Kapcsolódás a csöveket tartó központosító gyűrűkhöz. Az alsó gyűrű két darabból van, így ez szétvehető és a szita kicserélhető. A meghajtáshoz megfelel egy alacsony fordulatszámú 0,5-1 kW-os villanymotor. A tengely



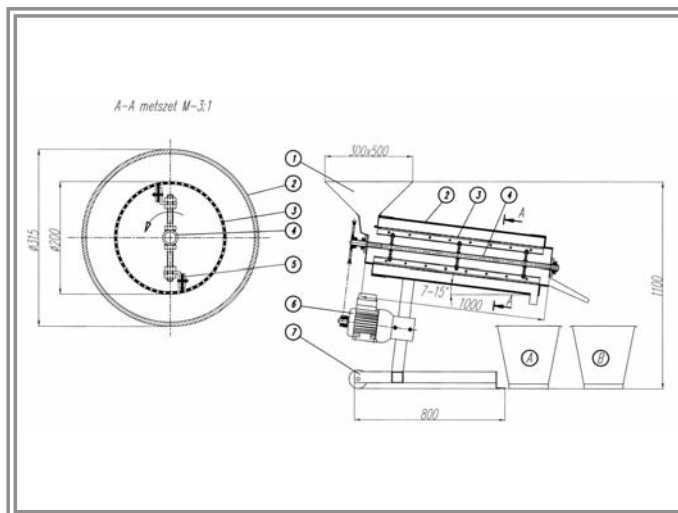
percenkénti fordulatszáma nem kel hogy több legyen 150-200 nál.

A passzírozás folyamata: A lezúzott meggyet a garatba öntjük. Innen a belső csőbe, a szitába kerül. A 2mm-es furatokon keresztül a lé a külső csőbe majd, a gyűjtőedénybe (A) folyik. A szilárd részek a folytonos törlésnek és a készülék dőlésszögének (min 7 fok), köszönhetően a szita végén a (B) edénybe kerül. A kapott meggy léhez nem kell se cukrot, se vizet adni, íz világa fantasztikus. A mélyhűtőbe tartósítószer nélkül tárolhatjuk, a téli hónapokba fogyasztása igazi élmény.

A készüléket először a tavalyi meggynapon mutattam be. Teljesítményéről annyit mondhatok hogy a centrifugával (szeparátorral) párhuzamosan működtetve óránként 500 kg meggyet tudunk feldolgozni. Véleményem szerint maga a passzírozó teljesítménye jóval több, mint 1000 liter óránként.

A készülék megtekinthető nálunk, minden érdeklődőnek szívesen átadom eddigi tapasztalatomat.

Horkai András



FÓKUSZBAN AZ AGROBIZNISZ

A Small Steps ipari park egy újabb befektetővel gazdagodott

A második vállalkozó egy hazai cég, a verbászi **Renesansa** tészta- és kekszgyár, aki községünk mellett voksolt. **Branislav Rašković**, tulajdonos megfelelőnek tartotta az ipari park területi adottságait illetve a vezetőség hozzáállását a kéréséhez, miszerint gyors ütemben kell, hogy lefolytassák a tárgyalásokat.

Tekintsünk vissza a kezdetekre, hisz nyolc éve aktív munka folyik az ipari parkban, annak ellenére, hogy sokáig nem volt látszata.

A Small Steps ipari parkkal foglalkozó céget 2004-ben hozták létre, helyi önkormányzati és osztrák tőke társításával. A földterületek felvásárlása a bácsfeketehegyi határban már szinte az alapítói szerződés aláírása után megkezdődött. Mára a Kishegyes község déli bejáratánál elterülő ipari zóna 65 hektár földterületet tudhat a magáénak. Ebből 20 hektáros területet különítettek el, nagyságuk a fél hektáros és a 3 hektáros parcellák körül alakul, persze ezek a befektetői igények szerint alakíthatóak. – mondja Nagy Zita, aki a kezdetektől a Small Steps cég helyi képviselője.



Tavaly szeptemberben kezdte meg munkáját az ipari zónában az első cég, a Júlia malom. Feltehetően még ebben az évben gyarapodik a park működő cégállománya. Mi indokolta a második befektetőnél a tár-

galási folyamatok felgyorsított ütemét?

A verbászi Renesansa tészta- és kekszgyár szinte észrevétlenül kell, hogy kibővítsé tevékenységi és kiterjedési körét. A céget kötik a beígért kötelezettségek vevői iránt. Ezért kért Branislav Rašković a cég tulajdonosa határozott és gyors fellépést. El kell mondanom, hogy nem jellemző a befektetőkkel való tárgyalásra efajta tempó. Ebben az esetben mindössze két hét állt a rendelkezésünkre, hogy megtárgyaljunk minden felmerülő kérdést. Az adásvételi szerződést megkötöttük, hivatalosan is megvásárolta a verbászi cég az általa kiválasztott földterületet az ipari parkunkban.

Információi szerint ez a gyorsaság jellemezni fogja a hazai befektető további munkáját is?

Tudomásom szerint a nyáron megkezdődik a terület beépítése, őszre, az év végére tervezik a szükséges objektumok befejezését, amennyiben a kishegyesi önkormányzat és a Small Steps cég tudja biztosítani az infrastruktúrát és az ehhez szükséges engedélyeket. Ha sikerül teljesíteni a befektető által megszabott kritériumokat, akkor a jelenlegi 40 munkás mellé még 20 embert alkalmazna a községünkben, amely 20 család egzisztenciális létének javulását jelentené.

Kishegyes község mellett más lehetőségeket, ajánlatokat is felmért a befektető. Végül mégis a bácsfeketehegyi ipari parkot választotta. Mit nyújtott a Small Steps cég a befektetőnek amiért meghozta ezt az egész község számára kedvező döntést?

Elsődleges előnyünk a konkurenciával szemben a kitűnő lokáció. Vonzó a befektetők számára az autópálya közvetlen közelsége, illetve az országhatár közelsége, hiszen Magyarországnál, a legközelebbi határnál megnyílik az Európai Unió kapuja. Másodsorban a községi vezetőség együttműködése is imponált a befektetőnek, mert a lehető leggyorsabban a rendelkezésére bocsátotta a szükséges információkat, és ugyanígy igyekszünk a szükséges dokumentumokat is gyorsan teljesíteni számára. Jelenleg folynak a tárgyalások az infrastruktúra biztosításáról. Kishegyes község felvállalta, hogy a gázt illetően

lépéseket fog tenni, hogy mihamarabb kiépüljön a gázvezeték az ipari parkban.

A parcella adásvételi szerződésének megkötésekor kihasználtuk az alkalmat, hogy kitérjünk a Small Steps



cég jövőbeli terveire. Alexander Samonig igazgató elmondta: hosszú folyamat az ipari park benépesítése, 10-20 évre mindenképpen szükség van. Arra a kérdésre, hogy mégis mit jelent az ipari park számára a második befektető megérkezése a következőket mondta:

- Elégedett vagyok az új vállalkozással, mert az agrártevékenység körét szolgálja, amelyet az ipari park szorgalmaz. Célcsoportunkat mindenképpen az agro-

bizniszben vagyis az élelmiszer-gazdaságban tevékenykedő vállalatok képezik, ennek pedig a most érkező tészta- és kekszgyár eleget tesz. Úgy gondolom, hogy az egyik legmegfelelőbb befektető érkezett meg hozzánk, mert van lehetősége, tőkéje a terjeszkedésre, amely fontos mindenekelőtt a munkahelyteremtés szempontjából is.



Hogyan próbálja az ipari park fölhívni a befektetők figyelmét?

Úgy gondolom, hogy a jó marketing egy jó vállalkozás alapja. A már működő Júlia malom, mágnesként vonzza az érdeklődő befektetőket, és igyekszünk minél több kiállításon és konferencián is bemutatkozni, belföldön és külföldön egyaránt. Idén részt veszünk az újvidéki Nemzetközi- Mezőgazdasági- és Élelmiszeripari

Szakvásáron, valamint az októberben megrendezésre kerülő Investexpón. A helyszínen bemutatjuk a látogatóknak és a leendő befektetőknek a jelenlegi ipari parkot, kihangsúlyozva a benne rejlő lehetőségeket.

Az ipari parkban létrejövő vállalkozások új munkahelyeket teremtenek, ezért az eddig átadott önéletrajzok mellé várják a további álláskeresőket. A gépesítés korában lehetetlen egyszerre tömegeket alkalmazni és foglalkoztatni - ez mindenki számára világos -, de akár egy munkahely is sokat jelent azoknak a családoknak, akik a túlélésért harcolnak.

Szabó Andrea



Branislav Rašković és Alexander Samonig

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

A KORRUPCIÓRÓL

Először is mi lenne a korrupció?

A korrupció a latin eredetű, romlás, rontás szóból származik, ami megvesztegetést jelent, olyan törvénybe, vagy közérkölcsebe ütköző cselekedetet, aminek során valaki pénzért, vagy más juttatásért, vagy más juttatására való kilátásért cserébe, jogosulatlan előnyhöz juttat másokat, illetve saját magát. (Wikipédia). Niccolló Machiavellinél, már a kormányzás romlását jelentette (ni csak, pedig ő mondta, írta, hogy „az állam én vagyok”).

Nem értem, amikor ma is tanítják, de már a kereszténység keletkezésekor, Krisztus Urunk is azt tanította, hogy mindannyian az Isten színe előtt egyenlők vagyunk, mi a franc csodának kell valakinek, valaki elébe kerülni, csak azért is, mert ő éppen Ő. Így is, úgy is, ha már valaki a világra jött, száz százalékban jobblétre fog szenderülni, a rászabott életútját miért nem tudja úgy leélni, hogy ne felebarátjának ártson, hanem inkább azzal tenné azt szebbé, hogy másnak is valami jót tesz. Vagyis, szeretetben.

Valahol pizszokul eltévedtünk. Azt, hogy ma hol vagyunk, a bőrünkön érezzük, hogy hová juthatunk el még, nem is merünk rá gondolni. Derűlátóbban talán a jövőnkéről úgy gondolkodhatunk, hogy próbálunk ebből a helyzetből kiutat keresni, találni. Sokan úgy gondolják, hogy minél előbb a szebb és jobb jövő küszöbére léphessenek, apró dolgokban akarják a többi embernek megmutatni, hogy Ők többek a másiktól. Magukat kisebb nagyobb anyagi áldozatokkal előnyösebb helyzetbe helyezik. Ha már a kis első lépést megtették, jön utána a többi is. Ez is olyan, mint a függőségi betegségek, vagyis a dohány az alkohol és a drogok... Aki megindul ezen az úton, az már nem tud leállni, mert már attól a régi zsidó átoktól tart, hogy legyen, majd ne legyen. Ennek az embernek, ha nem szaporítja egy napon vagyonát, az is már nagy veszteség. Természetesen, már nem gondol senkire sem magán kívül, elveszítette, a legnagyobb kincset, amit az emberről válással kapott a szeretetet.

Ma már mindenféle törvény azt hirdeti, hogy mindenki egyenlő eséllyel kell, hogy leélje életét. Egyenlők vagyunk a törvény szerint, elméletben, de mit mutat a valóság. Hogyan élnek az emberek? Valahogy az elmélet és a gyakorlat, vagyis a valós élet között, ahogy mondani szokták a különbséget, le lehet zongorázni.

Mi ez a sátáni az emberekben? Miért ilyenek, miért kell csak azért is, hogy mindenki lássa, egy téglával magasabbnak lennie a házának, egy lóerővel erősebbnek lennie az autójának, legalább egy dinárral több a fizetésének, egy... akármilyen, csak, hogy több legyen, mint a másé. Az anyagi alapú társadalomban, ahol a tulajdon határozza meg a személyt, ott bizony a legkisebb különbségek is meghatározzák a helyet, evvel együtt a rangot és az várható tiszteletet.

Az emberiség történetében, a háborúk, pont ez végett játszódtak le, hogy nem csak egy ember, de egy csoport nagyságát, erejét bizonyítsák, nem véve tekintetbe azt, hogy a másoknak is éppen olyan joga van az életre, mint nekik.

Nagyon sok ártatlan élet hiába elveszett. Ma képmutatón nem a fegyverek, hanem az erkölcstelen és embertelen

pénzvilág az emberiség gyilkosa. Úgy tesznek, mintha segítenének, de aki már ilyen segítségben részesült, tudja, hogy nem csak vagyonát, de becsületét életét is elvették a „jótevői”.

Az egész lehet, hogy csak megindult a valamikori boraravalóval, amikor csak az elégedettségét akarta kifejezni a szolgáltatást kapó ember a kiváló szolgálatért, majd az ebben való versengés elfajult, és a kialakított béréért dolgozó munkás, ha nem érezte, hogy őt megjutalmazták, vagyis ez után már megvesztegetik, még a munkáját sem akarta elvégezni. Ma már nem csak mindennek, de mindenkinek ára lett. Ha el akarunk valamit intézni ma már barátságból, vagy, hogy jótett helyébe jót várj alapom, semmit sem fogunk befejezni. Megvan mindennek az árjegyzéke. Minél jobban elharapódzott a korrupció, annál nehezebb az élet. Pedig a törvény nem csak, hogy ezt nem támogatja, hanem még el is ítéli, mint bűncselekményt. Közben, mivel, minden csak úgy működik, ha meg van „kenve”, így bizony az ügyből, többnyire eljárás, büntetés, de büntetés végrehajtás sem lesz.

Választások előtt állunk.

Több párt, mondhatnánk majdnem mind, vezérszólama a korrupció elleni harc, de valahogy, mivel eddig majdnem mind volt már hatalmon, különböző szinteken, így a kedves választó nem veszi programjukat hitelesnek. Volt rá alkalmuk, hogy harcoljanak a korrupció ellen, de tudjuk, hogy e téren ma még mélyebben vagyunk, mint a bányabéka bizonyos testrésze.

Mi vagyunk a hibások a szavazópolgárok, vagyis a nép, hogy a nevünkben meghoznak mindenféle határozatot, hogy a normális ügyintézés helyett egy közönséges dokumentum, már csak az is, hogy igazoljuk, hogy ezen a világon mi azok vagyunk, akik vagyunk, egy rémálom, sziszifuszi erőfeszítéseket követelő munka, tele megaláztatásokkal. Tulajdon képen irigylem azokat a romákat, akiknél akkor jön meg az állam baja velük, amikor meghalnak, mindenféle okmány nélkül, és nem tudják, hogy kit helyeznek örök nyugalomra, persze a közösség költségére. (Sajnos rosszmájú vagyok). Megszülettünk. Szüleink boldogan lajstromba vetettek bennünket, akkor az állam megfelelő apparátusa, miért kéri újból, és újból, hogy ugyanazért a dokumentumért fizessünk, pedig az semmit sem változik életünk folyamán? Ne ilyen átlátszó módon sarcolják már a népet. Találjanak ki már valami kreatívabb módot a fizetésükért, vagy menjenek kódexet másoló szerzetesnek, és éljék azok puritán életét. Lehet, hogy nemsokára az is kiderül, hogy a nép nem hülye. Fejlődünk, gyarapodással, szellemileg, anyagilag, ne pedig forradalmak, háborúk legyenek történelmünk mérföldköi.

Tudom mind ez falra hányt borsó, mivel minden nép olyan vezetést érdemel, amilyen ő maga is. Magyarul, úgy látszik, hogy aki a korrupció ellen harcol, az maga ellen harcol. Változzunk, talán még visszük valamire.

Gondolkozzunk, főleg most választás előtt, talán megéri.

LEHETŐLEG SOKÁIG MARADJUNK JÓ BŐRBEN

A természet ajándékai teszik szebbé és jobbá a mindennapi ügyes – bajos mocorgásainkat. A gyümölcsök húsa és leve pedig üdítően hat a szervezetünk működésére, a testnedveink akadálytalan áramoltatására. Fő az egészség. Bizony, de idővel a gránittömb is megkopik, hegyek süllyednek egy magasságba a földfelszínnel, folyamok és zuhatagok váltanak medret...

Nem a napjaink embere találta ki az egészségügyet, ám az utóbbi száz esztendő alatt jókora fejlődés kapaszkodott fel e dicső tevékenység falára.

A legfontosabb az kell legyen, hogy matassanak körötünk tudor orvosi kezek és legyen nekiök fedél a fejük fölött gyógyítani!

A **Bácskai Szent György Borrend** legendája, tevékenysége és a mindennapjai az egészségmegőrzést elősegítő, természet, alkalmazott technológia, a tudásátadás jellemzi. Nem csoda tehát, hogy sorainkba számos egészségügyi dolgozó tömörült az évek során. Köszönve annak, hogy pl. **Dr. Csengeri Attila, Tartományi Egészségügyi Titkár** gyakran látogat el az összejöveteleinkre, sikerült kieszközölni, hogy belátható időn belül nekifogjunk a feketicsi Egészségház rendbe hozásának következő lépéséhez. A programtervezet II. fázisának dokumentációját kézhezvettük. Megvitatjuk és a megkezdett munkálatokat folyamatosan lehet majd végezni, hogy páciensek mielőbb birtokba vegyék a felújított helységeket. Szép példája ez az összefogásnak, a baráti akarat felszínrehozásának. Hiszen az egymás testi és lelki épségét dédelgető gondolatok anyagba formálása játszódik le a szemünk előtt. Hát ez az amit kértek a lakosok, ez az ami végre mindannyiunk öröme megalósul.

Első a munka, második az élvezet, mondogatjuk ha egy – egy munkafogás elvégzése után egybegyűlünk a borászati traccs-party keretében. A szőlővesszők állapotának megtárgyalása a fő téma. Sajnos, a szőlőskertekre telepedett fagyok nagyon megviselték a vesszőket, azaz a szemeket. Leginkább sérült az állomány. Mindazonáltal nagymértékű termés kiesésnek nézünk elébe az idén. A Lakiteleken végzett mikroszkópos vizsgálatok sajnos még a rejtett szemek sérüléseit is kimutatták. Ez azt jelenti, hogy a növények önvédelmi és túlélési célra teremtet,

mélyen a növényi húsba ágyazott tartalék szaporodó sejtjei hoznak majd indát, de a termőrefordulása már kérdéses lesz. A szőlősgazdákhoz viszonyítva valamivel szerencsésebb helyzetben vannak a gyümölcsészek, mert a fák rügyei, bár megszenvedték a szokatlanul nagy hidegeket, jobban festenek mint a szemmel láthatóan aszalódott, elbarnult szőlővesszők.

Magyarul, a fogcsikorgató, korai fagyok végett könnyen megeshet, hogy az idei termés alulmarad az eddigiekhez viszonyítva, ám ennek ellenére a Bácskai Borrend néhány boldogító eseménynek lehet az idén a részese. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy „Borban az igazság, borban az erő” hiszen a már említett egészségházi tatarozás a szívügyeink egyike. Annak viszont kimondottan örülünk, hogy a becei határ rész szívébe vezető út aszfaltburkolatának lefektetését is sikerült megsürgethetnünk, hogy még a tavasz folyamán elkészüljön.

Ezen a vonalon a **Feketicsi Fekete** gyümölcsész egyesület tett meg néhány lényegbevágó lépést, mert kezdeményezője és részese volt annak az aláírásgyűjtésnek, amely az elhanyagolt utainkra, de főleg a Becsi út és az itt lakók gondjaira felhívta a Helyi Község Tanácsának figyelmét. Az elsődleges lépések megtétele után a Tartományi elöljáróság színe előtt hívtuk fel a figyelmet arra, hogy nehézményezi az itt élő nép amiért nem foglalkoznak elegendő mértékben a mindennapi gondjaival.

A látogatásunk íme kedvező eredménnyel járt.

A következő nagyszabású akciónk esetleg a Jadrán utcán át a hulladéktelepig vezető út rendbehozása lehetne. De, ha aszfaltozunk, akkor hát kerüljön most „aszfaltsmoking” még néhány utca megrongált, arra érdemes kocsijára is.

Szolgáljon mindez öröme a szántóföldi munkálatokat végző parasztgazdáknak, kerttulajdonosoknak s végül, de nem utolsósorban főleg a falu teljes lakosságának egyaránt.

Beindult itt valami, őrizni kellene ezt a zsenge hajtást és gondosan simogatni, dédelgetni és vigyázni rá, hogy egy napon meghozza az éltető gyümölcsét.

Legyen szép tavaszunk...

Tóth János

Itt járt dr. Csengeri Attila, a Tartományi egészségügyi titkár és d. Bíró István képviselő valamint Dragan Ilić alpolgármester társaságában megvizsgálta az Egészségházunk felújításának munkálatait.

A találkozón megvitatuk a tatarozás második fázisának beindítását, ezen túl pedig elbeszélgettünk a kishegyési egészségház röntgengépének az üzembe helyezéséről, mivel a szükséges majd 2 millió dinárt belátható időn belül átutalja a Tartományi egészségügyi titkárság a kishegyési folyószámlára, hogy megvásárolhassuk a hiányzó röntgenlámpát.

Tóth János



Húsvéti gondolatok

Gyarló emberként járva a számomra, számunkra kijelölt utat, tudom és érzem, hogy mindannyiunknak nagy szüksége van a biztató szóra, megértésre és szeretetre. Nap, mint nap szembesülünk ezzel az igénnyel, hiszen életünk tele van kérdőjelekkel, elvégzésre váró, sokszor megoldhatatlannak tűnő feladatokkal. Nem könnyű helytállni senkinek sem, hiszen az élet mindennap új meglepetést, kihívást rejteget a számunkra.

Szeretnénk szebben, és jobban élni. Biztonságban látni családunkat, egyetértésben élni szeretteinkkel, önmagunkkal.

Fiatalként dolgozni szeretnénk, pénzt keresni, hogy emberhez méltó módon élhessünk, eltarthassuk családunkat, értelmét lássuk annak, hogy ideszülettünk erre a tájra ahol őseink éltek kibékülve a világgal, keresve a jobb élet reményét.

Kevésbé fiatalként ezek a vágyak nem változnak, csak kicsit átalakulnak. Szeretnénk egészségesek maradni, egyengetni, jó irányba segíteni családunk életét. Nem könnyű megöregedni, elfogadni azt, hogy rohamosan múlnak az évek, múlik az életünk, elhagynak bennünket azok, akik sokat jelentettek számunkra.

A fiatal gyermeket, a felnőtté válás gondjaival, és reményeivel küzdő ifjút, a meglett felnőttét, és a sokasodó évek terhét cipelő őszülő hajú embert sok minden összeköt. Közösek a bennünket körülvevő gondok, és az örömteli pillanatok, a különbség talán csak abban van, hogy fiatal korban több az öröm mint a gond. Az évek múlásával pedig változik az arány, sokasodnak a gondok, a betegségek, és amikor bajba kerülünk akkor derül ki, hogy ki az igaz barát, a jóakaró embertárs.

Túl a hatvanon úgy gondolom, hogy csak akkor lehetünk elégedettek önmagunkkal, ha el tudjuk fogadni azt, ami változtathatatlanul jelen van, majd pedig elmúlik életünkben. Próbát kell tennünk arra, hogy örüljünk a mának, és tervezzük a holnapot. Addig van igazi értelme ittlétünknek e földi világban, ameddig örülni tudunk annak, hogy vannak még megvalósítható terveink, vágyaink, és léteznek emberek, akik számára fontosak vagyunk.

Így Húsvét táján tudnunk kell reménykedni, bízni abban, hogy labdát kergető gyermekként, vagy ágyban lábadozó idős emberként is van értelme az életünknek. Vár ránk a holnapi nap, amikor megvalósulhat az, amiről ma még csak álmodozunk. Jóra fordul az életünk, hiszen Teremtőnk szeret bennünket, gondot visel rólunk.

A bácsfeketehegyi Fecske falulap áprilisi számát forgató olvasóknak boldog húsvéti ünnepet kívánok. Szeretném, ha az ünnepet én is, és mások is önmagunkkal megbékélve éljük meg. Merítsünk erőt az ünnep üzenetéből. A feltámadás, a mindenkor újakezdés lehetősége adjon számunkra kitartást az életre, egymás elviselésére, segítségére, közös célok megfogalmazására, összetartásra, hogy magyarként, gyermekeinkben, unokáinkban megmaradjunk a világ végezetéig itt az őseink által választott szülőföldünkön, Bácsfeketehegyen.

Megjött a tavasz, és Szerbiában választások lesznek

Szalad az idő. Nemrég még fogcsikorgató hidegben, behavazott házunk táján csodálkoztunk azon, hogy mekkora hó esett, és mérgelődünk az üresedő fáskamra miatt. Mi akik már megéltünk jó néhány telet nosztalgizálva gondoltunk gyermekkorunk teleire, amikor a behavazott utcán nem láttunk át a túloldalra. Igazi tél nélkül nem kerek az életünk. Bármennyire is zsörtölődünk, szívünk mélyén örültünk annak, hogy a mindent elborító fehér, tisztaságérzetet keltő hólepel széppé varázsolta udvarunkat, utcánkat, és a bennünket körülvevő világot.

Örültünk, pedig tapasztalatból tudtuk, hogy jönni fog a kijózanodás pillanata amikor a tavasz ígését hozó langyos szellő, az erősödő napsütés elviszi a havat, és visszazökkent bennünket a kicsit kopott, leszegényült világunk szürke valóságába. Ahogy rendelve van egyszer csak elolvad a hó, és eljön az életünkbe a tavaszi fáradtság időszaka amikor a kis gondok is naggyá változnak.

Pedig tudjuk, tapasztaltuk, hogy minden változás magában hordozza a jobbulás reményét. A természet törvényei, akárcsak az életünk korszakai, előre adottak, és megállíthatatlanul törnek előre a megszabott mederben. Tél után jön a tavasz, a kikelet időszaka amikor újra megszépül körülöttünk a táj, reménység költözik a szívünkbe. Kizöldül a fű, kipattannak a virágbimbók, levelet varázsol a fákra - bokrokra a természet.

Maga módján minden évszaknak megvannak a szépségei, örömei és gondjai. A tavasz sem kivétel, hiszen magában hordozza az újakezdés, életünk folytonos megújulásának bizonyosságát.

Örüljünk annak, hogy megéltük ezt az új tavaszt. Az idei tavaszt ami talán szebb lesz mint az eddigiek, több örömet hoz számunkra, családunk és közösségünk számára.

Valahogy rendhagyó is lesz az idei tavasz, hiszen május 6-án választások lesznek Szerbiában. Minden választás új reményt hordoz magában, bizakodást, hogy az ország amelyben élünk egyszer olyanná válik amelyben egyre inkább otthon érezzük magunkat. Biztos vagyok abban, hogy el fog jönni az idő amikor nagyobb értelme lesz a munkának, a gyermekvállalásnak, a jövőben vetett hitnek. Számítlan körülöttünk levő ország példája bizonyítja azt, hogy az európai jövő felé vivő úton megnő a remény, láthatóvá válnak a pozitív változás jelei.

Nagyon bízom abban, hogy Szerbia amelyben élünk, minden gondja, és problémája ellenére megtalálja az utat amely távlatot nyit polgárai boldogulása elé. Nem lesz könnyű dolog véghezvinni a változást ebben a leszegényedett, önmagával, saját megörökölt korlátaival küszködő országban. Remélem azt, hogy Európának is érdeke az, hogy megváltozzon gondolkodásmódunk, és életvitelünk. Közös feladat ez, hiszen minden normális

ember szereti ha rendesek, megbízhatóak a szomszédai akikkel egy utcában lakik, egy levegőt szív.

Számunkra, magyarok számára szintén nagyon lényeges, hogy jól sikerüljenek ezek a választások. Nekünk nem csak az a fontos, hogy országunk elinduljon Európa felé, és ez által javuljanak életkörülményeink, hanem ugyanennyire fontos az is, hogy ebben a változó Szerbiában olyan magyarként maradhassunk meg akik önállóan dönthetnek sorsuk alakulásáról.

Csak olyan magyar ember tud igazán nemzete érdeke szerint cselekedni, aki elsősorban saját népe iránt tartozik felelősséggel. Ez alatt én azt értem, hogy belgrádi, vagy újvidéki szerb pártoktól nem lehet elvárni azt, hogy mindent megtesznek azért, hogy magyarként boldoguljunk, és jól érezzük magunkat szülőföldünkön. Nekik teljesen más a dolguk. Az ő dolguk az, hogy meggyőzzék a többségi szerb népet, hogy a helyben topogástól, meg a visszafelé tekingetéstől nem lehet azt várni, hogy szebben, és jobban

ni munkájuk eredményével.

Én úgy gondolom, hogy a vajdasági, köztük természetesen a bácsfeketehegyi magyar emberek tudják, hogy kik azok aki az elmúlt időszakban kiálltak, és tettek az érdekükben. Mindezt nagyon bízom abban, hogy május 6-án a magyar emberek döntő többsége elmegy a szavazóhelyre, és mind az öt szavazócédulán a Vajdasági Magyar Szövetség és Pásztor István neve előtti sorszámmat fogja megkeresni, és bekarikázni.

Nagyon fontos számunkra, magyarok számára, hogy elmenjünk szavazni. Létérdekünk az, hogy magyar emberek által megválasztott magyar képviselőink legyenek a belgrádi, és a tartományi parlamentben. Olyan képviselők akik egyedül nekünk, magyaroknak tartoznak felelősséggel. Ugyanilyen fontossággal bír az is, hogy közszégi szinten is a Vajdasági Magyar Szövetség – Pásztor István nevével fémjelzett listára adjuk a voksunkat. Ez az a lista amelyen olyan bácsfeketehegyi, és kishegyesi ma-



élhessünk az országunkban. A szerb pártoknak, meg az ott valamilyen okból szerepet vállaló magyar embereknek az a dolguk, hogy a szerb népet győzőgessék arról, hogy egyedül Európa bizalmának elnyerésével, és elfogadásával lehet előre lendíteni az ország szekerét.

A magyar ember vágyát igazán csak erős magyar pártban szerepet vállaló ember tudja megérteni, és képviselni. Az elmúlt években láthattuk, hogy ez valóban így van, hiszen a szerb pártokban tevékenykedő magyarok, akármennyire próbálják most igazolni önmagukat, nem sokat tettek, tehettek az érdekükben. Nem tehettek, hiszen szerb többségű pártban szerb emberek mondták meg nekik, hogy miként kell cselekedniük, hogyan kell szavazni amikor rólunk magyarokról volt szó. Anyagi jobbulást sem tudtak igazán teremteni számunkra, hiszen magyar emberként utolsók között állhattak a sorban ahol a szerb pártban osztották azt a kevés pénzt amivel ez a lerongyolódott ország rendelkezik. Ők tudják, hogy miért vállalják ezt a szerepet, és ők fognak mindennap szembesül-

gyar emberek vannak akik mindennap megteszik azt amit meglehet tenni magyarságunk megmaradásáért, községünk gazdasági fejlődéséért, élhető, fiataljainknak itthon maradását biztosító közösség építéséért.

Május 6-án arról is színt vallunk, hogy fiatalok nélkül nincs élet, nincs jövő, nincs gyermekáldás, az ősök akaratának, vágyainak továbbéltetése ezen a tájon. Nagyon biztos vagyok abban, hogy döntő többségünk azt akarja, hogy gyermekeink, unokáink, és azok leendő leszármazottjai magyarként, boldogan éljenek szülőföldünkön, Bácsfeketehegyen. Létszámban gyarapodva, és bizakodva abban, hogy 1785-ben jól döntöttek falualapító ősünk amikor a jobb élet reményében megalapozták, és megtartották magyar szálláshelyünket. Itt ebben a jót és rosszat is megért faluban ahol szomszédinkkal békességben élve otthon vagyunk, és ahol itthon fognak lenni a Teremtőnk akaratában megbízó utódaink is, egészen a világ végezetéig.

Pál Károly

BIRKÓZÁS

A múltkori lapzártánál, de most is az utolsó pillanatban kaptuk a híreket, hogy a birkózók újból éremesővel tértek haza kirándulásaikról.

Most Szarajevó felszabadulási kupa nevű versenyről jött vissza

FEHÉR Alen I.

LAKOVIĆ Dušan III.

FEHÉR Áron V helyezést ért el 10 ország versenyzői között. A pénztelenség itt is majdnem megghiúsította a részvételt, de Kabók István edző egy vegyes csapatot

szervezett a 3 mi versenyzőnk mellett elvitt még 2 szabadkai és 2 felsőhegyi gyereket is, akik részt vállaltak a költségekből és négy első helyezést hoztak haza.

Egy másik kis különítmény a hónap folyamán az ide I. szerb kadét kupán PAPP Szabaszián III, illetve RITEC Dávid V. Lett. Hamarosan Szabadkán lesz fiatalabb pionírok II. idei kupaversenye, ahol megint szép eredményeket várhatunk.

Már megszokott, hogy Fehér Alen mindig eredményes. Az idén először versenyzett már a felnőttek korosztályában, és II. helyezést ért el, de ez mellett szintén II. volt az ifjúsági kupán is.

Hajrá fiúk.

EGY ÁLOM VALÓRA VÁLT

„Minden nemzetnek főkincse a nyelve. Bármit elveszthet, visszaszerezheti, de ha a nyelvét elveszti, Isten se adja vissza többé.” (Gárdonyi Géza)

Péchy Blanka szín- művésznőnek 1960-ban tett alapítványa indította el a Kazinczy Ferencről elnevezett SZÉP MAGYAR BESZÉD versenyt, amely az eltelt évtizedek során országos mozgalommá vált. Péchy Blanka a Kazinczy-versenymozgalmat kiterjesztette az általános- és középiskolás korosztályra, valamint a felsőoktatásban résztvevő fiatalokra is. Ez a versenyforma az ifjúság anyanyelvi nevelését, a beszédkultúra javítását szolgálja.

Immár LX. alkalommal rendezték meg az Országos Szép Magyar Beszéd Versenyt Magyarországon a felsőoktatási intézmények pedagógus szakos hallgatói számára. Idén, március 30-án, a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsésztudományi Kara adott helyet a versenynek.

Mint minden évben, idén is először a főiskolámon belül megszervezett házi bajnokságra, majd egyetemünkön belül egy újabb selejtezőre került sor. Így kerültem be az a negyvenegy hallgató közé, aki idén részt vehetett a versenyen, és ezáltal egy esélyt kaphatott a

Kazinczy-érem elnyerésére. Nem csak Magyarországi egyetemistákról van itt szó, hiszen jöttek a határon túlról is. Kellemes meglepetés volt számomra, mikor egy mellettem ülő



leányzóról néhány mondat után kiderült, hogy az Újvidéki Egyetemen magyar nyelv és irodalom szakos hallgató.

A verseny kétfordulós volt. Mindenki vitt magával egy szabadon választott szépirodalmi szöveget, melyet a délelőtti folyamán ott kellett felolvasni. Én Jókai Anna: Én és a „másik” című írását választottam. Azért esett erre a szövegre a választásom, mert a toleranciáról, a másik elfogadásáról szól, amit sajnos napjainkban a sok hangsúlyozás ellenére is bizony kevesen gyakorolnak.

Délután pedig mindenki egy kapott szöveget olvasott fel húsz perc felkészülési időt követően.

A koraesti órákban végre megszületett a zsűri eredménye. A negyvenegy versenyző között tizenegy érmet került kiosztásra. Első körben az érmet nem kapottaknak egy-egy könyvcsomaggal egyenként megköszönte a zsűri a részvételt. Második körben a pontok alapján a zsűri hátulról haladva kiosztotta a Kazinczy-érmeket. Nem gondoltam volna, hogy az én nevem hangzik el ezen a napon utoljára... Első lettem! Eddigi életem egyik legszebb pillanata volt ez! Egyszerre voltam büszke magyarságomra és vajdasági mivoltomra.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik szakmai tudásukkal, vagy akár kedves szavaikkal, egy-egy mosolyukkal hozzásegítettek ennek az álomnak a megvalósulásához!

Lénárd Valentina

AZ ÉLETBŐL TÁPLÁLKOZÓ KÖLTÉSZET

Beszélgetés Bácsi Vajda Sárával, a Fecske állandó munkatársával

Az amatőr költő 2005 óta osztja meg a benne rejlő érzéseket strófákba foglalva a Fecske olvasóival. Immár elérkeztünk ahhoz a jubileumhoz, amikor is örömmel tudatjuk a kedves bácsfeketehegyiekkel, hogy Bácsi Vajda Sárának 100. verse jelent meg a Fecsketoll c. rovatban. Ennek apropóján faggattuk a költőt szerzeményeiről, a kezdetekről és további terveiről.



Hogyan születnek meg versei?

A verseket többnyire a szomorúság szüli. A melankólia érződik szinte mindegyiken. Sokszor próbáltam a szép dolgokra, történetekre fókuszálni, de hiábavaló volt. Nagyon ritkán születik bizakodó hangnemű vers. Legtöbbször a gondolatok úgy csapódnak be agyamba, mint derült égből a villám, és amilyen gyorsan kiváltotta őket egy érzés vagy hangulat, olyan gyorsan tova is tűnnek. Ezért amint eszembe jut egy verssor, feljegyzem magamnak. Előfordul, hogy aköré majd csak hónapok múlva társul hasonló gondolat. Akkor előveszem, és befejezem a szerzeményt. Nem tudom ezt a folyamatot befolyásolni. Egyedül amikor a gyerekeimről, vagy az

Hogyan és mikor derült fény arra, hogy van tehetsége a tollforgatáshoz?

Gimnazista koromban írtam a verseim zömét. 1971-ben 14 évesen írtam meg az elsőt. Sajnos egy kellemetlen eset rányomta a bélyegét bimbózó pályámra. Történt ugyanis, hogy leközltek az egyik versem a gimnazista lapban, és tévedésből Vajda Sándorként tüntettek fel. Persze 55 évesen már nevetséges még elmesélnem is, hogy ez akkor mennyire mélyen érintett engem. Fiatal voltam, épp a lázadó korszakban, úgy éreztem, hogy ez nem csak egy elírás, hanem ellenem irányul. Akkor a bensőmben felgyülemlett düh, és a kamaszkori dac miatt elkezdtem hanyagolni a költészetet. 2000-ben a lányom megtalálta a nagyszülők padlásán a fiatalkori verseim nagy részét. Nagyon megörültem neki, ez volt az a meghatározó élmény, ami arra ösztökélt, hogy folytassam az írást. Még az év februárjában papírra vettem az első újabb kori versem, azóta pedig folyamatosan kiírom magamból az érzéseket, gondolatokat.

unokámról írok, tehát előre meghatározott a versem tárgya, akkor van ennek a versszületésnek egy rövidebb lefolyása.

Mit jelent Ön számára a költészet?

Egyfajta megkönnyebbülés nekem a versírás, mert kiadhatom magamból azt, ami nyomaszt. Mélyről a lelkemből feltörő érzések ezek.

A 100. versét olvashatják a Fecske olvasói. Ez a jubileum milyen érzéseket vált ki Önből?

Szinte már egy kötetre valónyi versem olvashatták el a havilap rendszeres olvasói. Nagyon örülök, hogy csatlakoztam a szerkesztőséghez mintegy 7 évvel ezelőtt. A költészet rajongói ezen jubilaris alkalommal az életutamról olvashatnak, melyet merőben meghatározott az ikertestvéri sors. A nehéz időszak, a háborús évek is említést kapnak a szerzeményben, ezen kívül már mintegy kívánságként előretekintek a jövőre, megfogalmazódik az utolsó strófákban az is, hogy már csak egy szerény, gondtalan öregkorra vágyom.

NATI MESÉK



Az ezüst fényben pompázó tojás története

Jól figyeljen most mindenki ide, mert olyan történetet hallottam, hogy még mindig csak ámulok rajta! Még szavam nem feledem, gyorsan elmesélem nektek. Szokásosan indult Frici ürge napja. Még előző este kifényesítette, majd kikészítette az ásócskáját, kapáját, sisakját, és korán reggel megkezdte az alagutak fúrását. Vájta, vájta a járatot, egyszer csak nini mire bukkant? Egy ezüst fényben tündöklő tojásra. Csodálkozott is rendesen, hogyan kerülhetett ez a tojás ide le a föld mélyére?! Úgy gondolta ennek a találynak ő biz utána jár. De merre is kezdje a kutatást? Nem tudta. Legjobb lesz ha kimegy a föld felszínére és ott kezdi a keresgélést, mivel az alagútban semmi nyomot nem talált. Zsebében a tojással kievickélt a felszínre, és hát lám hol találta magát? Egy baromfiudvar kellős közepén! És ez az udvar telis tele volt tyúkokkal. Első akadály megoldva. A hely megvan ahonnan a tojás elkeveredett, de vajon kitől származik az az ezüstös pompa, és hogyan került a föld mélyére? Ezek a talányok még megoldásra vártak. Arra gondolt, hogy ilyen tojást csakis éles eszű tyúkocska tojhat. Ígyhát próba elé akarta vetni a lehetséges tojókat. El is kezdte a tesztelést az elsővel akivel szembe találta magát.

- Szervusz tyúkanyó! Ne haragudj amiért megzavarom kapirgálásodat, de segítened kellene nekem megfejteni egy talányt!

- Halljam! – felelte.

- Mi az a kerek dolog, amit ha feldobunk leesik, ha ledobjuk felugrik? – kérdezte Frici.

- Koooot, koooot, hát taláááán a tojás?! – felelte tyúkanyócska.

- Ó te kotkoda, hiszen ha a tojást ledobjuk az nem ugrik fel, hanem szétloccsan. Nem ez a helyes megoldás! – okosította ki az ürge, s azzal továbbment a következő tyúkhöz.

Annak is feltette az ő nagy kérdését, de értelmes választ most sem kapott. De nem kapott se a harmadiktól, se a negyediktől, senkitől sem. Már csak ketten maradtak, akiket nem kérdezett meg. Azok ott gubbasztottak egymásnak hátat fordítva a kerítés tetején.

- Hát veletek meg mi van? – kérdezi tőlük Frici ürge.

- Tojtam húsvétra egy ezüst fényben pompázó tojást, éééés... - folytatta volna az elsőnek felszólaló Bibe nevezetű tyúk, de nem bírta, mert a másik nagy kodálás közepette elkezdett rikácsolni, hogy nem nem, azt a bizonyos tojást ő tojta...

- Nem, nem, én voltam az!

- Én, én, én, ne magyarázz... - vitatkoztak, miközbe az ürge azt sem tudta merre is kapja a fejét, kire is figyeljen.

- És hol az a bizonyos tojás most? – szólt közbe végül Frici, megszakítva ezzel a veszekedést, de csak egy pillanatra, mert a kérdés feltétele után ismét nekikezdték:

- Bibe meglátta, hogy milyen szép tojást tojtam húsvétra, és olyan féltékeny lett rám, hogy amikor elbóbiskoltam, és nem figyeltem, elrejtette azt, hogy

húsvét napján majd ő vihesse oda a gazdánknak, és övé legyen a dicsőség.

- Nem igaz, hazug!!! – kiáltozott Bibe. – A dolog fordítva történt. Én tojtam azt a tojást, és ő volt az aki elkaparta előlem.

- Hazug! – kiáltott rá Böbe tyúk.

- Hazug vagy te! – és folytatták a vitát.

Csak akkor csendesedtek el, amikor az ürge ismét közbeszólt:

- Figyeljeteek rám! Majd én kiderítem ki tojta azt a tojást!

Ezzel a tyúkokat egymásnak háttal fordította, ahogy először is meglátta őket, de immár nem a kerítésen ülven, hanem lent a földön. Feltette nekik is a találós kérdését, majd arra kérte őket, hogy írják bele a porba a megfejtést. Aki a helyes megoldást írja le annak ítéli oda a tojást, és a vele járó dicsőséget. A két tyúk mindenben egyezett az ürgevel, és petykesen rótt ki-ki a maga megoldását. Ezután mindketten hátraléptek, és nagy izgalommal várták, hogy az ürge megszólaljon végre. Bibe előtt a következő írás volt: labda, Böbe előtt, hogy pöttyös labda. Hej, de gondba esett Frici, hiszen így vagy úgy, de mindketten eltalálták a megoldást. Nem maradt más, ismét feltett egy talányt.

- Aki a bölcsebb választ adja kérdésemre annak ítélem oda a dicsőséget! – jelentette ki ürge koma.

- A kérdésem a következő:

- Mi volt előbb a tyúk vagy a tojás?

Hej biz' gondba esett a két kotkoda. Majd felszólalt Böbe:

- Természetesen mi, a tyúkanyók!

- Na és te Bibe mit gondolsz?

- Szerintem... - kezdte mondókáját - eme dolgon egész életünkön át vitatkozhatnánk.

A világ tele van rejtélyekkel, nem kell nekünk mindent tudnunk, ettől szép az élet.

- Bölcsen szólta Bibe, teljesen egyetértek veled – örvendezett Frici, hiszen ezzel minden eldőlt Böbe nagy bánatára.

Kivette zsebéből az ezüst fényben pompázó tojást, és átadta az éles eszű Bibének, aki azt azután továbbadta a gazdájának. Hej, bezzeg örült is a gazda! Ilyen pompa még nem volt az udvarában. Hírül is ment az egész országban, és amikor a király meghallotta azon nyomban odautazott és száz zsák aranyért meg is vásárolta. Azt akarta, hogy nála ragyogjon húsvétkor az a tojás.

Jó ember lévén Bibe gazdája nem felejtette el kinek is köszönheti gazdagságát, így őt is szépen megjutalmazta. Építetett neki ezüst kis ólat, óriás mennyiségben felszerelt ezüst éléskamrával, melyben ezüst párnákon élvezte mindennapjait a bölcs kotkoda. Mindig kedvesen fogadott és gazdagon megvendégelt látogatója pedig nem más volt, mint Frici ürge, akinek lévén létrejött ez a történet.



Tokity János illusztrációja

F e l a d a t :

Gyűjtsetek ti is minél több hasonló talányt megfejtéssel együtt, amelyeket Frici ürge is feltett a tyúkoknak, és hozzátok be őket Natihoz a könyvtárba. A tét a pecsét megszerzése a meghirdetett olvasóversenyhez!

Támogatás! a szülőföldön magyarul tanulóknak!

Oktatási-nevelési, tankönyv- és taneszköz támogatás feltételei:

- kiskorú gyermek, aki Szerbiában alap- vagy középfokú oktatási intézménybe jár és magyar nyelven tanul!!

Szükséges dokumentumok:

- a pályázó szülő vagy nevelő szülő személyazonossági igazolványának fénymásolata,
- a kiskorú gyermek születési anyakönyvi kivonatának vagy 15 éven feletti kiskorú személyazonossági igazolványának fénymásolata;
- a kiskorú gyermek iskolalátogatási igazolásának eredeti példánya, amely tartalmazza az adott osztály/tagozat/csoport tannyelvének megjelölését, illetve a hiányzások számát.

Bővebb információ:

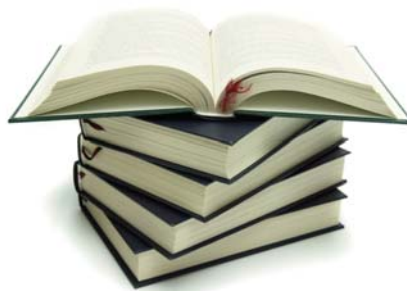
- Kishegyesen, a Teleházban minden hétköznapi

(kivéve kedden és csütörtökön): 9h-13h

- Bácsfeketehegyen, a Kultúrotthonban kedden és csütörtökön:
- 12,00h-15h

Jelentkezni: Linka B. Gabriellánál

Határidő: 2012.04.29.



Vagyon-visszaszármaztatási Jogsegélyszolgálat

Értesítjük a polgárokat, hogy március 11.-től a községháza 3. számú irodájában - előre egyeztetett időpontban - fogadja az ügyfeleket Bíró Anikó, okleveles jogász.

Időpont egyeztetés a következő telefonszámon lehetséges 024/730-003 vagy személyesen a községháza 10-es számú irodájában.

SZABAD-E LOCSOLNI?

Lassan elérkezünk a Húsvéhoz, Krisztus feltámadásához, amikor is már a nagyhéten népi szokásainkat felelevenítve készülődünk a legnagyobb keresztény ünnepre. A mai fiatalok ápolják-e a hagyományokat? Erről kérdeztem meg néhányukat, akik kifejtették, hogyan készülnek az ünnepre, és miként igyekeznek továbbvinni a hagyományokat.



Vajda Emese (22 éves)

Húsvét nagypéntekén édesanyámmal hímestojásokat festünk. Ezen a napon kerül először az asztalra a sokaknál megszokott főtt sonka és főtt tojás. Vasárnap reggel Istentiszteletre megyünk, majd megebédelünk szűk családi körben. Meglátogatjuk a nagyszülőket, majd délután meghallgatjuk a kisiskolások szavalatát. Húsvéthétfőn a locsolókat várjuk, akiket színes tojással jutalmazunk meg.



Fehér Csaba (21 éves)

Húsvét vasárnapján templomba megyünk, meghallgatjuk az Istentiszteletet, délután pedig a szavalókat. Az ebédet a család körében tartjuk, ami némi főtt sonkából, főtt tojásból és kolbászból áll. A szülőktől és a nagyszülőktől ajándékot kapunk, amit viszonzni is szoktunk. Locsolóhétfőn meglátogatom a szeretteimet, egy verssel és kölnivel tartom magam a szokásokhoz, amiért cserébe hímes tojást kapok. A legszebb tojásokat megtartom emlékebe, a többit pedig rakott krumplival elfogyasztjuk.



Török Tamás (18 éves)

A nagyszülőknél megtartandó húsvéti ebédkor az egész család együtt van. Ilyenkor a vasárnapot a nagyszülőknél töltjük. A locsolkodás nem fog elmaradni idén sem, a barátaimmal meglátogatjuk lány ismerőseinket. Reggel kilenc és tíz óra között gyülekezünk, és a megbeszélte útvonalon haladunk. Minden ismerősnél fél órát töltünk el, ami néha elhúzódik. Kölnivel és szódával locsoljuk meg a lányokat, amiért cserébe színes tojást kapunk. Mivel a locsolkodás egész napos program sokan étellel és itallal várnak bennünket. Az estét baráti összejövetellel zárjuk.



Nothof Réka (16 éves)

Izgatottan várjuk minden évben a Húsvétot. Az előkészületekben rajtam kívül részt vesz az édesanyám és a nővérem. Az ebéd tartalmaz főtt sonkát, tormát és főtt tojást. Ebéd után ellátogatunk a nagymamához. Itt megkapjuk a húsvéti ajándékokat, ami többnyire édességből áll. Délután tojásokat festünk a nővéremmel. Ittallal és tojással várjuk a locsolókat, akik átlagosan egy órát töltenek el nálunk. A tavalyi évben este hét órakor érkeztek az utolsó vendégeink.

SZOMBAT ESTI LÁZ

Hova járnak a mai fiatalok szórakozni? Mégis milyen lehetőségeik vannak a mai világban a kikapcsolódásra?

A stílus erősen meghatározó tényező. Akadnak olyanok, akik a diszkós vonalat követik, de olyanok is, akik a rock zenére rázzák derékig érő hajukat. Szerintem Bácsfeketehegyén ez a két legmeghatározóbb stílus a fiatalok körében. Természetesen, rajtuk kívül akadnak még

a törekvést úgy gondolom a szülők is értékelnék, hiszen melyik édesanya vagy édesapa szereti hajnal 4-5 óra tájt hazavárni a gyermekét. Tapasztalatból tudom, hogy a szülők ilyenkor otthon ülnek körmeiket rágva, hogy mi lehet a gyermekükkel, és reménykednek, hogy a 70- 80 km- re lévő szórakozóhelyről épségben hazaérnek.

Kulturális programokban gazdag a településünk, viszont sajnos ezt sokan nem tudják értékelni. Pedig minden



pop zene rajongók is, de számuk elenyésző a másik két táborhoz képest. A probléma az, hogy piciny falunkban nincs olyan szórakozási lehetőség, ami a mai ifjúság igényeit kielégítené. Évente néhány olyan bulit rendeznek, ami megüti a mércét. Manapság azonban a fiatalok többsége szinte minden hétvégén szeret kimozdulni. Bácsfeketehegyről is indulnak autóbuszok különböző vajdasági klubokba. Úgy gondolom, ha lenne lehetősége a falunak egy nagyobb klubot létrehozni, és úgy működtetni, hogy az minden szempontból a fiatalok igényeit követné, akkor a mi fiataljaink sem keresnének más településen kikapcsolódási lehetőségeket, emellett a vidéki fiatalokat is ide tudnánk csábítani. Szerintem ez nem lehetetlen. Ezt

nemzetnek ápolnia kell kultúráját, és őriznie hagyományait.

Számomra zavaró még az is, hogy sok szülő a 13 éves gyermekét elengedi szó nélkül bárhova. Ezt túlzásnak tartom, mert vannak korlátok, vagyis inkább kellene, hogy legyenek. Például barátaimat és engem mindig nehezen engedtek el fiatalabb korunkban, és még azt is meghatározták, hogy hányra kell hazaérnünk.

Mindig nagyon mérges voltam, amikor nem engedtek el valahova, de mára már rájöttem, hogy nem lehet mindig minden úgy, ahogy a fiatalok akarják. Igenis kellenek a korlátok és a szülői felügyelet!

Ficze Tímea

ISMERD MEG ÖNMAGADAT ÉS KÖRNYEZETEDET!

- A Napraforgó társasjáték bemutatása -

Március 22-én a Kozma Lajos Könyvtárban szokatlan eseményt tartottak. Nagy Erzsébet könyvtárosnő bevezetőjében kitért eme rendhagyó esetre és elmondta, hogy sok könyvbemutató, irodalmi est házigazdája volt már, de társasjáték bemutatónak még nem adott eddig otthont a bácsfeketehegyi könyvtár. Az ön- és környezetismereti társasjátékot négy magyarkanizsai hölgy alkotta, Cseszkó Mónika, Mácsai Mónika, Fehér Anikó és Rácz Nagy Tünde. A bácsfeketehegyi bemutatóra egy szerző, Mácsai Mónika és a társasjáték forgalmazójának képviselője, Solymosy-Kurunci Viktória érkezett. Érdeklődést a történet iránt a pedagógusok és a kisgyermekes édesanyák mutattak.

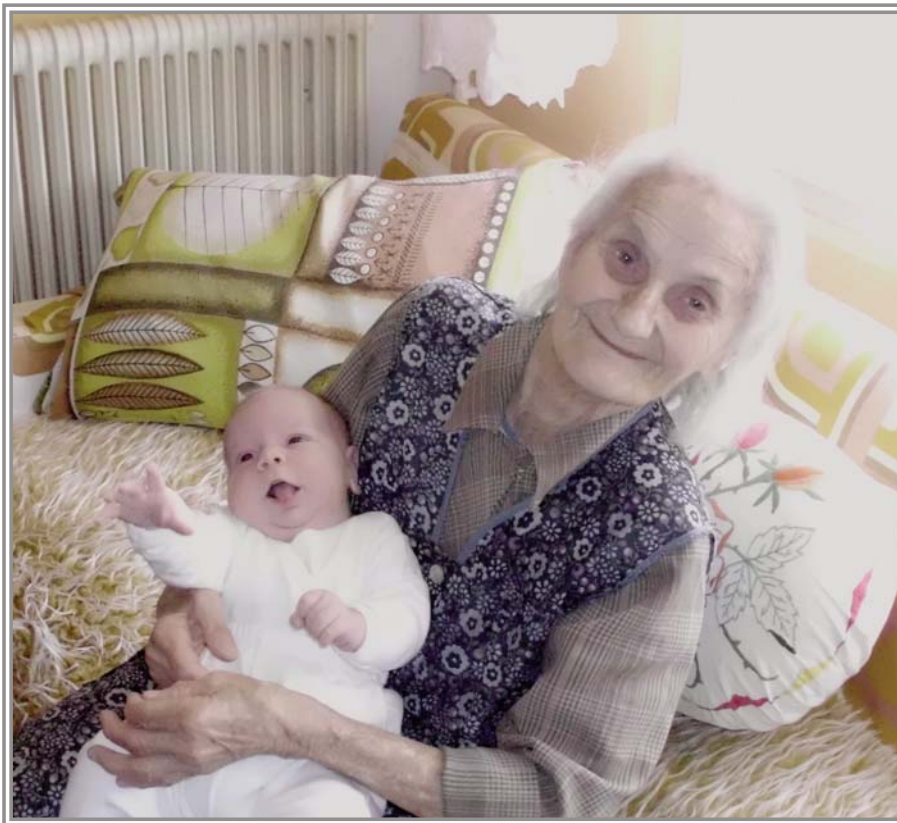
A Napraforgó a vidámságra asszociál, ezért keresztelték így el a szerzők a játékot. Céljuk mindenekelőtt a napos oldal felé fordulni. Emellett az általunk ismert nyelvek

mindegyikében ugyanazt a jelentést hordozza ez a szó, az életet adó Nap felé forduló virágot értjük alatta. A játék kellemes időtöltést nyújt akár családi, baráti, de akár idegen társaságban is, mint az a helyi bemutatón is kiderült. Az Ökosságok, a Védd-elem kártyák feladatai mellett maga a társasjáték anyaga is környezettudatra nevel, hiszen mentes a műanyagtól. Elkészítéséhez újrahasznosított papírt használtak, a nyolcfalú dobókockát pedig körísfából készítették. Az önismereti fejlődést az Én-kép, a Szín-kép, a Mások mondták kártyák feladatai szolgálják. A Solymosy-Kurunci Viktória bevezetőjében elmondtak beigazolódtak a bemutató során, a megjelentek könnyedén, játékosan oldották meg a kihúzott kártyán álló feladatot. Sőt, egyes esetekben személyes élményeiket is megosztották az egybegyűléssel.

Szabó Andrea

AZ ÉLETSZAKASZOK SZÉPSÉGEI

Öt generáció ülte meg a József napot Sóséknál



Szokatlan a soron következő szituáció - fut át agyamon, hiszen még sohasem fordult elő rövid pályafutásom során, hogy kiadtam volna a "gyeplőt" a kezemből. Most mégis megteszem, és a vezérfonál vezetését átadom munkatársamnak, Csabának. Pár méterrel előttem, hasít ezüstnyilával, csak nem hagyom, hogy alulmaradjak tekerésben. Mire a ház elé érünk, behozom a lemaradást, sőt meg is előzöm. Meglepetés az érkezésünk a háziaknak, hiszen Csaba meggyőződése, hogy így kisebb ellenállásba ütközünk. Kérdés, hogy ki mennyire vigad váratlan vendég érkezésével? Látszólag nem felhőtlen az öröm, majd csak később derül fény a félreértésre, mivelhogy választási kampány szószólóknak néztek el bennünket. Az ebédlőben férfitraccs, mi azonban jövetelünkkel megszakítjuk. No de csapjunk bele a lecsóba, Csaba előáll célunkkal: az üknagymamát szeretnénk meginterjúvolni - egyetlen Józsi fia, pedig hívására is siet, a szomszédba édesanyjáért.

Nyugodtság árad szét a szobában, a kredencen az utódok szép mosolya. Rozika néni meggörnyedt alakját az ablakra pillantva egy vékony sávban látom föltűnni, hosszan tart a lépcsőn fölkapaszkodnia. Kis termetéből megállapítom, génjei nem tették lehetővé a teltkarcsúság érzésének megtapasztalását - irigylem is kicsit. Bot nincs a segítségére, ezért csak lassan közeledik. E hónap 26-án

tölti be 90. életévét – újságolja elégedetten a beszélgetés kezdetén, majd folytatja: *"Sokszor voltam beteg, sohasem mertem belegondolni, hogy idáig eljutok, ilyen szép kort megérek."*

Csaba viszi a szót, mivel már kiskora óta ismeri, kéri, meséljen egy kicsit a Fecske olvasóinak életének alakulásáról, először is fiatalságáról. Boldogság ül ki az arcára, hiszen ki ne emlékezne szívesen vissza a zsendülő évekre. Az első néhány mondatból azonban kiderül, nem csak fiatal korának szépsége, mindinkább a hozzá kapcsolódó hely váltotta ki az érzelmi arcimimikát. *"Pacséri születésű vagyok, 1944-ben húzott el szerelmes szívem Kishegyes községbe. A tanyavilág népes volt akkoriban, én is tanyára mentem férjhez, a moholi úton álló Sós szállásra. A falutól, Kishegyestől 3 km-re terült el. A tanyavilág lakói barátságosak, segítőkészek voltak. Számíthattunk egymásra. A mai jószomszédi iszony, akkor még gyümölcsöző Viszony volt. 1945-ben megszületett egyetlen gyermekem, József. A háború borzalmait minket sem kerültek el, férjem bevonult a szerb (jugoszláv, a szerző megjegyzése) hadseregbe. Egy hónapig nem kaptunk hírt felőle."* - meséli. Egy másodperc erejéig megfogalmazódik bennem a kérdés: vajon én most ugyanolyan idősen, mint akkor Rozika néni volt, ilyen körülmények között, hogyan tudnék erős maradni, hogyan tudnék helytállni. Tiszteletet parancsoló hangja félbe szakítja be-lerévedésem. *"Két éves volt a kisfiam, amikor a férjem szabadult a háború fogságából. Szabadulása nem volt gondtalan, két hónapig ápolták az újvidéki kórházban mire mankóval képes lett járni. Ezt a bélyeget rövid életén át viselte."* Apa és fia szomorú sorsa a kezdetektől a végéig összefonódott. Rozika néni erről így mesélt: *"1965-ben Józsi fiam a katonaszolgálatot teljesítette, amikor nagy tragédia súlytott le a családra. Habár földműveléssel is foglalkozott a férjem, szakmáját tekintve villanyszerelő volt. Épp kenyérkereseti mestersége lett a későbbi végzete, az áram ütötte agyon április 12-én, a születése napján."* Micsoda tragikum ez az egyéni végkifejlet, amikor az érdeklődési körének a "fegyvere" végez az emberrel. - suhan át agyamon a gondolat.

Az arcokon látni a már elhalványult, de mélyről feltörő fájdalmat. Megfigyelőként a tekintetemet Rozika néniire összpontosítom. Az asszony arcára kiülnek a gon-

dolatok: *ej, apjuk, de jó lett volna együtt megérni az ükunoka érkezését.* Csaba - látva a kiváltott szomorú érzéseket - tovább tereli a beszélgetést. A generációk közti megértésről tudakolódzik, és arra kíváncsi, hogy szegénységből miként sikerült megteremteni a családnak a mára elért egzisztenciális szintet. Rozika néni fia, Józsi veszi át a szót. *"1966-ban megnősültem, majd egy évre rá megszületett első leányom. Mindig nagyobbak voltak az igények és elvárások, amihez meg kellett teremteni az anyagiakat. Sok éjjeli műszakot lehúztunk mindannyian, édesanyám rengeteget segített, a gyerekekkel foglalkozott és a háztartást vezette. Mindenki tudta a dolgát, megvolt a családi beosztás. Így sikerült nekünk küzdelmes munkával kiemelkednünk a szegénységből, a jómódban születettek közül viszont sokan lezüllöttek."* Erzsi néni, a meny is hozzászól a diszkurzushoz. *"Volt sok éjszaka, amikor nem aludtunk Anyussal, a férjem hazaért a muzsikálásból nyugovóra tért, de mi tovább folytattuk a munkát."*

Rozika néni mesél tovább, újságolja, hogy az idei József napi ebéden 5 generáció vett már részt. *"Igaz ma már ritkábban jön össze a család, de mindig nagy örömet jelent számomra ha a gyerekek, unokák ellátogatnak hozzánk. Fiatalságomra is jellemző volt és öregkoromra is, hogy mindig újabb és újabb célokat tűzök ki, például szerettem volna, hogy részese lehessen Orsika lediplomázásának, majd a kis ükunoka érkezésének és így tovább. Mindez megadatott nekem. Mindig igyekeztünk az utódoknak többet megadni, mint amennyi nekünk jutott, ez*

végigkísérhető a generációk során. Büszke vagyok a gyerekekre ideértve mindannyiukat. A boldogságomat öregkoromra bennük lelem."

Csabát, hogy mi lelte - valószínű átváltott kisegérbe és a sajtról ábrándozott, mert a családi nagy ebédek és vacsorák részletei felől érdeklődik, mivel, ahogy utólag kiderült, kiskorában maga is részese volt e szép a békeidőkre emlékeztető eseményeknek.. *"A régi nagyebédek akár 30-an is összeültünk. Különböztek a szokások a maiaktól. Kacsákat, libákat neveltünk saját szükségletre, ízletes sült kacsát szolgáltunk fel a vendégeknek. A pacalpörkölt volt még nagyon közkedvelt akkoriban. Disznótoros vacsorákkor savanyú levest, töltött káposztát, és sülteket, kolbászt, hurkát szolgáltunk fel."* - mondja Rozika néni. Majd elmosolyodik és hozzáfűzi, a legkülönlegesebb azokban az estékben, hogy a házba bejövő vendégek ilyenkor kizárólag a száraz kapubejárat kiskapuján közlekedtek.

Elköszönésünk hosszan tartó, belebonyolódunk a régmúlt idők és a mai problémák ecsetelésébe anyával és fiával. Elbeszélgettünk mindenről, és a nagy emlékezősek hevében, megértettük a lényegét, hogy Rozika néni úgy érzi, hogy az utána következő generációjának, sikerült továbbadnia a legnagyobb kincsét a szeretetet, amit mi is éreztünk a kellemes napsütésben, így kívánunk, Rozika néninek még sok boldog születésnapot népes családja körében.!

Szabó Andrea és Bíró Csaba



ALKIMISTA MÓDSZEREK ÉS VEGYJELEK

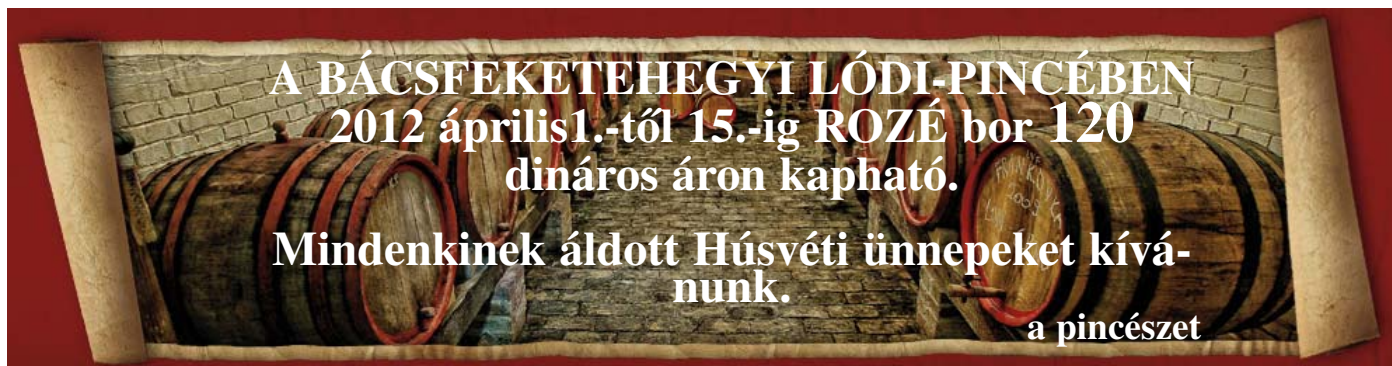
Az alkímisták tevékenységében nem a gyógyítás vagy a tudományos kutatás volt a lényeges, ez csak később, az un. orvosi kémia korában került előtérbe. Az alkímisták nem azért keresték az arany előállításának módját, hogy a drága örök életet adó italt mindenki számára hozzáférhetővé tegyék. Ők elsősorban gazdagságot, pénzt, hatalmat akartak, és egyes uralkodók nemcsak ösztönözték, támogatták őket, hanem sokszor erőszakkal kényszerítették is, abban a reményben, hogy a mesterséges arany készítésének titkával együtt a mérhetetlen gazdagság, a korlátlan hatalom birtokába is jutnak.

Egyházi személyek, szerzetesek, papok is foglalkoztak alkímiával. Később az egyház rendelettel tiltotta meg előbb csak a Domonkos rendi szerzeteseknek, majd III. HONORIUS pápa idején általában a papoknak az alkímiával való foglalkozást. Magyarországon főleg külföldről jött alkímisták tevékenykedtek, de a külföldről hazatért, egyetemet végzett ifjak közül is többen – alkímista műhelyeket rendeztek be. A fejedelmek sokszor maguk is foglalkoztak alkímiával. A hatalmi vágyak háborúkra, a háborúk az uralkodók az uralkodók pénztárainak kiürülésére vezettek. A kiürült kincstárak megtöltésére nem volt elég az adókivetés, sem annak kíméletlen, néha többszörös behajtása. Nemcsak hittek az alkímiában, hanem sokszor nagy befektetéseket is eszközöltek a várható óriási haszon reményében. A szász választófejedelmek például Drezdában tartották fenn alkímista laboratóriumukat. A képzett alkímistákat nemcsak szép szóval, ajándékokkal, udvari címekkel, és rangokkal, hanem ha kellett, erőszakkal is ott marasztalták. Így azután sok család is befészkelte magát a fejedelmi udvarokba, hogy élvezze annak kényelmét, anyagi előnyeit. És minthogy aranyat gyártani nem tudtak, húzták az időt, amíg a nagy anyagi áldozatokat hozó fejedelem türelme végül is el nem fogyott. Ekkor azután nemegyszer végzetessé vált számukra a helyzet. Még az volt a jobbik est, ha csak elkergették őket, de nem egy közülük a kínpadon végezte



életét, a fejedelem haragja vagy túlzott hiszékenysége miatt. Egyes uralkodók szentül meg voltak győződve arról, hogy alkímistájuk ismeri az aranycsinálás titkát, csak éppen nem akarja elárulni. Mai szemmel nézve – sok bűvész használ hasonló fogásokat. A legegyszerűbb eszköz volt a kettős fenekű edény. A fémeket mindig meg kellett olvasztani. Ha az erre a célra használt edények kettős feneké közé valódi aranyat rejtettek, a felső fémrétegek keverése-kavarása közben a felső feneket átszűrják, így az arany ötvöződött a fémmel. Ebből már a szakértők, a fémtömeg kihűlése után, megállapíthatták, hogy az új ötvözet aranytartalmú. Az alkímisták egy része orvos is volt vagy gyógyszerész, esetleg mindkettő. A gyógyszertárak laboratóriumai emellett kiválóan alkalmasak voltak arra, hogy azokban a bölcsek követ vagy a mesterséges aranycsinálás titkait kutassák. Az viszont való igaz, hogy a mai gyógyszerészeti kémiának az alkímia volt a szülőanyja. Az alkímia jelei valószínűleg még görög eredetűek. Nemcsak a fémeket, savakat, kémiai vegyületeket jelölték az alkímia jeleivel, hanem a kémiai műveleteket is. Az egyes anyagok előállításánál használt lepárlást, desztillálást, főzést, áztatást, izzítást stb... A régi orvosi kézikönyvek, receptek igen sok jelét őrizték meg ennek a kornak.

Kórizs József



A BÁCSFEKETEHEGYI LÓDI-PINCÉBEN
2012 április 1.-től 15.-ig ROZÉ bor 120
dináros áron kapható.

Mindenkinek áldott Húsvéti ünnepeket kívánunk.
a pincészet

ELSŐ AZ EGÉSZSÉG

HARC A FÁJDALOM ELLEN 1.

A fájdalom a legszörnyűbb ura az emberiségnek, még magánál a halálnál is rettenetesebb.

(Albert Schweitzer)

Testünk három nagyon fontos tünettel rendelkezik a betegség idejében történő felismerésére. Ezeket, mint „vészjósló panaszokat” minden orvos naponta tapasztalja a betegeitől, s ezek voltak és még maradnak, a jövőben is a betegség felismerésének első és legfontosabb lépcsőfokai. Jegyezzük le ezt a néhány tünetet, nem törekedve ezúttal a gyakoriság és sorrendbe állítás kérdésével:



1. a fájdalom, 2. az indokolatlan fogyás és 3. az indokolatlan étvágytalanság.

Ezek mellett még igen sok un. melléktünet is jelentkezhet, a hányinger, a láz, a vérszegénység, a kimerültség érzete és így tovább, ám az első három jelre minden orvosnak kötelessége beható vizsgálat alá vetni a panaszost. A gyógyíthatatlannak hitt és titulált betegségek abba a csoportba tartoznak, amelyek nem adják a három felsorolt tünet közül egyiket sem, álnokul beférkőznek szervezetünkbe, és úgyszólván tünetmentesen rombolják azt. Méltán nevezhetjük őket, tehát alattomos betegségeknek. Egyeseket igyekeztem közelebb hozni az

olvasókhöz a rák korai tünetei cím alatti sorozatomban. Ezúttal azonban nem róluk, hanem a „vészjósló tünetek” egyikéről, nevezetesen a fájdalomról szeretnék beszélni, megosztva embertársaimmal azt a tapasztalatot, amit a szabadkai fájdalomambulancia egyik megalapítójaként gyűjtöttem munkám alatt.

Ha nem éreznénk fájdalmat, folyamatos életveszélynek lennénk kitéve, egyszer például az égési sebek, másszor a fagyási károk tennének károkat testünkben. Sokan átéltük már (magam is), hogy a fogorvostól hazajövet, az érzéstelenítő hatás alatt megharapjuk nyelvünket. Hallottunk sportolóról, aki fájdalomcsillapító hatása alatt versenyzett s utána hetekig kényszerpihenőre ment. A fájdalom tehát alapvetően egy jóindulatú evolúciós, másodlagosan szerzett sajátosság, ami szervezetünk megóvását és védekezését szolgálja. Ennek felismerése az orvost arra kötelezi, hogy bányon csínján a fájdalom megszüntetésével, mert elveszítheti a gyógyítás vezérfonalát, aminek súlyos következményei lehetnek a betegre nézve. Ezt a „parancsolatot”, vagy nevezzük orvosi doktrínának, szemünk előtt kell tartani, ha a gyógyítás folyamatában ki-kiütözik egy enyhébb fájdalom szervezetünkben, s az orvos nem reagál megfelelő erősségű gyógyszerrel panaszunkra. Az előző mondat azonban távolról sem jelenti azt, hogy erős fájdalomérzet mellett kell bármely betegségünket is elviselni, lett

légyen annak eredete akár rákos, akár gyulladásos, akár másfajta kór. Semmi jót nem teszünk sem magunkkal, sem környezetünkkel, ha némán, megadással tűrjük a fájdalmakat, és nem kérünk orvosunktól segítséget. Ugyanez az elv vonatkoztatható azonban az orvosra is: a fájdalommentes élet az emberi méltóság megőrzésének egyik pillére, ezért számos nemzetközi emberjogi deklaráció, amelyeknek országunk is aláírója, megköveteli a betegség lehető legmagasabb szintű kezelése mellett, azt, hogy a beteg fájdalommentes legyen, még abban az esetben is, ha nem fogadná el valamilyen okból kifolyólag a betegségének az orvos által javasolt terápiáját. Alapvető emberi jogról van tehát szó, amelyet orvos el nem utasíthat! Ismétlem: csak a jelzésértékű fájdalommal kell együtt élnünk ideig-óráig, amelyről az orvos tájékoztatja idejében a beteget. A fájdalom helye, jellege, időtartama segíti ugyanis a kezelő orvost a kórállapot pontos meghatározásához szükséges diagnosztikai vizsgálatok kijelölésében. (folytatjuk)

Dr. Kerekes József, az
intenzív terápia ny. főorvosa

****MIT, MIVEL?****

"A FÜSZEREK BIRODALMÁBAN"

AZ ELMARADHATATLAN HÚSVÉTI TORMA

A torma (*Armoracia rusticana*) őshazája Délkelet-Európa és Délnyugat-Ázsia tájai. Hippokratész már az i. e. 5. században ajánlja minden tüdőbajos és gutaütésre hajlamos embernek. Plinius (i. e. 23-79.) szerint ennek a retékféle növénynek a szaga elriasztja a meleg országokban honos kígyókat, skorpiókat, és megóv mindenfajta mérgeg hatásától is. Vadon is megterem, de a 15. század óta termesztik.

A torma élő, lágyszárú növény, amelynek a vaskos tögyökérét használják fűszerként. Levelei nagyok, virágzata összetett, amelyben számos, fehér virág nyílik. Főleg a mélyrétegű, nyirkos talajokon termelik. Kiskertben is ilyen helyen, akár a fák árnyékában is megél. Száraz helyen a gyökerek kellemetlenül csípősek lesznek, elágazók, vékonyak, megfásodnak és nehezen reszelhetők. Jó termőhelyen magától szaporodik, de a gyökerei nem elég szépek, ezért jobb minden évben telepíteni. Gyakran megesis, hogy mértéktelenül elszaporodik és kellemetlen gyommá változik. Növényvédelmet nem igényel, bár vannak betegségei és egy-két kártevője is, de maga is megküzd velük.

A torma sokoldalúan használható fűszer, amely húsfélék

nyiségben pincében, homokba rétegezve tárolják.

Csípős aromáját hetekig megőrzi, terhesek, vesebetegek nagy mennyiségben ne fogyasszák. Gyermekeknek reszelt almával keverten adható.

HÚSVÉTI HIDEGTÁL SONKATEKERCS

Hozzávalók:

- szeletelt főtt sonka
- camping sajt (krémsajt)
- torma (ízlés szerint)
- bors
- szenf (mustár)
- puha vaj (kisebb csomagolás)

A sajtot, vaját, szenfet, tormát összekeverjük, majd megborsozzuk. (nem fontos sózni, mivel a sonka és a sajt sós).

A krém ezzel elkészült.

A krémet a sonkák közepére rakjuk egy csíkban, a sonkát feltekerjük és egyenként egymás mellé fektetjük őket.

Tálalásig a hűtőbe hagyjuk.



ízésítésére, savanyításhoz, káposzta érleléshez használható. Nyersen reszelve tálalják. Ekkor erősen csípős íze van, a könnyimirigyeket és a nyálkahártyát ingerli. Melegítés hatására a benne levő mustárolaj egy része elbomlik és emiatt csökken a csípőssége. A torma gyökereiből reszelék, ecetes torma, tormakrém és pikáns mártás készíthető. Ezeknek étvágygerjesztő, vérkeringést fokozó, vizelethajtó hatása van. Magas a kalcium, magnézium, nátrium és C-vitamin tartalma. A népi gyógyászatban pakolásként reumatikus és izomfájdalmak ellen használják, de fontos szerepet játszik a kozmetikában, mint a hajregeneráló szerek adalékanyaga is.

Kiásáskor a vastag gyökereket használjuk fel, a vékony mellégyökereket újra elültetve szaporíthatjuk. Az őszi kitermelt gyökerek alufóliába csavarva a hűtőszekrényben hetekig eltarthatók. Hosszabb ideig és nagyobb men-

TÖLTÖTT TOJÁS

Hozzávalók:

- tojás
- camping sajt
- bors
- vaj

A tojásokat keményre főzzük, majd kihűlés után megpucoljuk. Ketté vágjuk, és a sárgájukat óvatosan kivesszük és egy tálba tesszük. A tojássárgákhoz hozzátesszük a vaját, krémsajt, borsot és kikeverjük őket. Ha megkaptuk a krémet, osszuk szét így a tojások tölteléke lehet bármilyen (zöldfűszeres, currys-mustáros, kolbászos, májas) szinte minden, ami ízlésünknek megfelel.

Tálalásig tegyük a hűtőbe.

Bertók Zečević Tatjana

F E C S K E T O L L

É L E T E M

Életem párban kezdődött.
Jó anyám duplán őrködött.
Emlőit két éhes száj kérte,
hogyan felnőjünk, varrogott gépe.

Vézna mezítlábak porban futkostak.
Mutató ujjacskák sorokon olvastak.
Tudományt faltak tágra nyílt szempárok,
nagy reményeket a jövőtől vártak.

Múltak az évek és a lányok nőttek.
Kacér gondolatok verseket szöttek.
Az ifjúság a szívnek szerelemről súgott,
ismeretlen, új életet hozott.

Társra találva fészüküket építették.
Az élet boldog időszakát éltek.
Könnyű volt kacagni, könnyű volt sírni,
egész egyszerűen ki lehetett bírni.

Méhüknek gyümölcsét az Isten áldotta.
Kétszer is szent víz alá tartva.
Mint két csillag, fényesen ragyogtak,
a szülők nyomdokain haladtak.

Napsugarat eltakarva, felhők tornyosultak.
Gyilkos fegyverektől emberek haltak.
Keserves kenyeret emésztett bensőnk,
még most is fáj, sajog a lelkünk.

Így értünk el a mába.
Versemet már nem az ifjúság szavalja.
Sorai tele vannak sebzett érzésekkel,
megbarátkoztam már a negyedik évtizeddel.

Az életem eddig mint másoké, tarka volt.
Leginkább a kedvenc színeimben pompázott.
Elégedettség nyugszik testemen,
amikor látom két gyermekem.

Előre, felemelt fejjel mehetek,
bár anyám kihűlt kezei már nem vezetnek.
Tápláló emléke erőt ad nekem
és én büszkén vállalom a jövő életem.

Nézek elébe karom kitarva,
nézek elébe csodát nem várva.
Remélve meghitt, békés öregkort,
elmondva, hogy életem egy egyszerű élet volt.

(Ezt a verset 2001. 02. 24-én írtam, és a Fecskében a századik megjelenő versem.) Bácsi (Vajda) Sára

ANYAKÖNYVI HÍREK

Újszülöttek

Peko Konjević és Nataša Konjević kislányuk **Andela**
Aleksandar Tumbas és Sofija Laćak kislányuk **Helena**
Tumbas
Ivko Golić és Marija Majoroš kislányuk **Nataša Golić**
Bede Róbert és Edit kisfiuk **Bertalan**



Elhunytak

Bezeg Lídia március 8, 79 évében
Id. Miladinovics János március 14, 57 évében
Urošević M. Milunka március 19, 80 évében
Miranović Dragan (Sija) március 19, 56 évében
Fehér Lajos március 26, 61 évében
Kormos Julianna szül. Lódi Julianna március 25, 77 évében
Šindler Zvonko március 31, 75 évében
Id. Dobai Sándor március 31, 77 évében
Orvos Lajosné szül. Pál Mária március 31, 82 évében



Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvezetői irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

Fecske. Kiadja a Zöld Dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet, Bácsfeketehegy, JNA 24. Tel/fax: 024/739-063.

E-mail: feketicsifecske@gmail.com Folyószámlaszám: 310-8659-38. www.feketics.com

Tördelés: Bácsi Róbert. Munkatársak voltak: Bácsi (Vajda) Sára, Bíró Csaba, Bordás Katalin, Bojtos Béla, Bertók Z. Tatjana, Fekete Tímea, Krisztián Irén, Dr. Kerekes József, Kórizs József, Ludrován Natália, Molnár Károly, Nagy Zita, Nagy Erzsébet, Orosz Attila, Papp Julianna, Pál Károly, Pál Eszter, Szabó Andrea, Szukola Béla, Sztás Angéla, Szombati Dorottya, Tóth János, Juhász Attila, Verbászi Hajnalka. Készült Szabadkán a Grafoprodukt nyomdában 2012. április.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
659.3 (497.113)

FECSKE: bácsfeketehegy havilap / szerkesztő Bácsi Róbert
- 1. évf., sz. (2004) - Bácsfeketehegy: Zöld Dombok környezet- és
közösségfejlesztési szervezet, 2004. - Illusz.: 30 cm

Mesecím:
ISSN 2217-3706

COBISS.SR-ID 201634567



Bácsfeketehelyi Majális a Strandon

Április 29. Gyermeknap

-14:00-tól Bábszínház Ámon Stúdió A Sötétben
Látó Tündér Produkciója
Játszóház, Aszfaltrajzolás, Fényképezkedés a
Bohócokkal

Április 30. Tábortűz

-21:00 Hagyományos tábortűz gyújtása zenés
mulatozás

Május 1.

családi piknikezés a strand területén ahol fát a
szervezők biztosítják sütéshez, főzéshez

-11:00-tól Bácsfeketehelyi Művelődési
Egyesület néptáncsoportjainak és tamburá-
sainak előadása
májusfa állítás

-21:00 Elektronikus zene a medencében

Info telefon:

064-399-71-88, 063-128-61-94

